

KRIGEN

Et scenarie af bjarne sinkjær • 1999

Version 2.0.

Scenarie & Layout: Bjarne Sinkjær

© 1999 by Bjarne Sinkjær, Mynstersvej 10, 2 th, 1827 Frederiksberg C, Tlf. 33 21 02 35

Scenariet må ikke offentliggøres, sælges eller på anden vis udnyttes kommercielt, eller spilles som turneringsscenario uden forfatterens skriftlige tilladelse

Kopiering af scenariet til privat brug er tilladt

Dette scenarie benytter sig af mit eget regelsystem, *Millennium*, men kan sagtens spilles uden. Det eneste du skal bruge er procentterninger. Hvis du har lyst til at bruge mine regler, kan *Millennium* fås ved henvendelse til mig. Reglerne er i øvrigt freeware, og må frit bruges, misbruges og distribueres

Tak til Playtestere Hans-Henrik Stærfeldt, Steen Marquard, David Birk, Ole Kjær, Frederik Hansen

Dette scenarie er tilegnet alle dem, der har mod til at bekæmpe fascismen i vor hjerter

INDHOLD

Indhold	3
Indledning	4
Verdenen	5
Lokalet	5
Plottet	6
Optakt	8
Kommissærerne	9
Huset	9
Sønnen	10
Husbestyrelserinden	12
Tilbage melding	12
Hvad Nu?	13
Reporten	13
Alpha Zulu Nittenfirs	14
Den Brune Kuvert	15
Kommissariatet	16
Karls Venner	16
Vor Mand fra Kiev	16
Den Forbudte Frugt	17
Forrædderen	17
Scener	19
Korporalen	19
Løjtnanten	20
Løjtnantens Hus	21
Den Blå Blomst	22
Nationens Syndebukke	23
Restaurenten	24
Rheinfels	25
Galleriet	27
De Dømte	27
Spilpersonerne	27
Kontakter	30
Bipersonerne	30

Appendiks A: 5 Spilpersoner; Kommissærerne

Appendiks B: 5 Spilpersoner; De dømte

Appendiks C: Handout; Uwe Hechs Report

Appendiks D: Navneliste

INDLEDNING

Forestil dig følgende.

Glem alt det de lærte dig i skolen. Glem alt hvad dine forældre har fortalt dig. Det er løgn.

Du er jo ikke dum. Du ved, at historien altid bliver skrevet af vinderne. Men ja, fascisme handler om, at den stærke æder den svage. Og ja, fascisme handler om, at folket styrkes ved at fjerne de svage elementer. Og?

Hvem har ret til at pege fingre af det?

USA? Guds eget land, med jordens første forfatning? Som tillader sig at påpege Kinas overtrædelser af de såkaldte menneskerettigheder, mens de på samme tid er godt på vej til at kriminalisere et helt mindretal af sin befolkning. Tre dommerter og du er inde for livstid, min sorte ven. Som myrder med koldt blod, blot fordi en eller anden senator gerne vil genvælges, og så lige vil vise hvad for en helvedes karl han er? Men hvad, det er jo kun en sprøjte. Rent, humant. En nation, som på samme tid indfører ødelæggende sanktioner for at stoppe Iraks forsøg på at skaffe sig våben, mens de samtidigt vender det blinde øje til Israels besiddelse af nervegas, biologiske- og atomare våben. Oh, gad vide hvor mange civile Irakere der mon er røget på den konto?

Europa da? Det Europa der lader Frankrig, en snotdum nation der ikke kan fatte at dens tid som stormagt er uigenkaldeligt forbi, lege politimand i Afrika, med det resultat, at et par hundrede tusind hutuer bliver hugget ned med knive. Det Europa, som absolut skal lege moralsk duksedreng, og absolut skal anerkende Kroatiens og Bosniens selvstændighed. Da helvedet overraskende nok bryder løs i samme anledning, og der ryger et par hundrede tusinde menneskeliv i den efterfølgende borgerkrig, ja så må de på den ene side jo gøre noget for at dæmpe opinionens harme (oh, der var det der valg igen), men på den anden side vil de jo helst ikke have fingrene brændt, vel? Hvad gør de så? Jo, de sender et par tusind ubevæbnede observatører, som ikke

formår andet end at være tilskuere til slagteriet fra første parket. Opinionen ser at der sker noget, og serberne kan arbejde videre i fred og ro. Så må alle da være glade, eller hvad? Gad vide hvad slagtekvæget synes om Europas højtbesungne moralske idealer.

Hvad så med lille Danmark. Det Danmark der ofrede 16 gode danske soldaters liv i et totalt nytteløst forsvar af Danmark den 9. april. Det Danmark som et par år senere solgte et par hundrede kommunister til tyskerne, for at understrege det gode venskab. Og som af samme grund velsignede danskeres deltagelse i tysk krigstjeneste, men, som smed de samme danskere i fængsel, da stemningen var til dét. Lille søde og rare Danmark, med lille søde og rare Socialdemokrati. Velfærdsstatens skaber, der, da deres vælgere ikke længere var nogle fattigrøve, men tværtimod sad lunt i deres parcelhuse, ofrede de svage på middelklassens alter. Det socialdemokrati der havde, ikke bare én, men hele to private efterretningstjenester til at belure deres politiske modstandere på venstrefløjen, i øvrigt i et nydeligt samarbejde med PET og CIA.

Hvem vil være først til at kaste stenen? Jeg venter stadig på et svar.

Sandheden er, at begreber som moral, etik og menneskerettigheder er noget vi har fundet på. Hvis Gud er død, og det er jo alle fornuftige og selvtænkende mennesker jo rasende enige om, at det er han selvfølgelig, så findes der ingen absolutter. Så findes der ingen andre spilleregler for hvad der er tilladt, og hvad der er forbudt, andet end hvad man kan slippe afsted med. Det man så skal overveje, det eneste man skal tage hensyn til er; er jeg stærk nok?

VERDENEN

Hvordan er den scene hvori vores historie udspiller sig? Vi er i Eurasien mange år ud i fremtiden. Tyve, halvtreds eller måske tohundrede år – det spiller ingen rolle. Én stat har erstattet det gamle Europas og Afrikas kludetæppe af nationer. Fra Atlanterhavet til Ruslands uendelige stepper. Fra Bergen til Johannesburg. Én stærk nation styret af én stærk leder, med et enigt folk bag sig. Hvor kræmmentaliteten, de halve sandheder og det demokratiske spil er fejlet til side af renhed, styrke og trofasthed. Hvor utopien ikke er en drøm, for utopien leves hver dag. Man kan se det. Man kan se det i den ungdom, som enigt bekæmper forældrenes fejhed, og går til kamp mod den urenhed og slaphed der som en sygdom endnu svækker nationens legeme. Man kan se det i arbejderen, der med sine hænder skaber rigdomme til gavn for fællesskabet. Man kan se det i landmanden, som trodser naturens luner, og af det sorte muld skaber det hvide brød. Man kan se det i soldaten, der med sit legeme skærmer folket mod farerne, og uddriver nationens fjender.

Vi er i Berlin. Skønt den ikke længere sædet for Partiforsamlingen, er Berlin dog stadig storstaden i Eurasiens hjerte. En by hvor fundamentet blev lagt af Lang og Speer. Velordnede lange alléer hvor trafikken adstadigt bevæger sig afsted. Høje smukke kontorbygninger, der står som et monument over nationens storhed. Store regeringspaladser med klassiske søjler, trapper og porte. Det tekniske museum. Krigsmuseet. Parker med smukke træer. Men også tekniske vidundere. Teleskærme der

samler hele byen, når det nationale fjernsyn hylder Nationens helte. Hurtige elektronhjernener der øjeblikkeligt fodrer beslutningstagerne med oplysninger fra alle hjørner af nationen. Jetfly der som sølvpile kløver himlen.

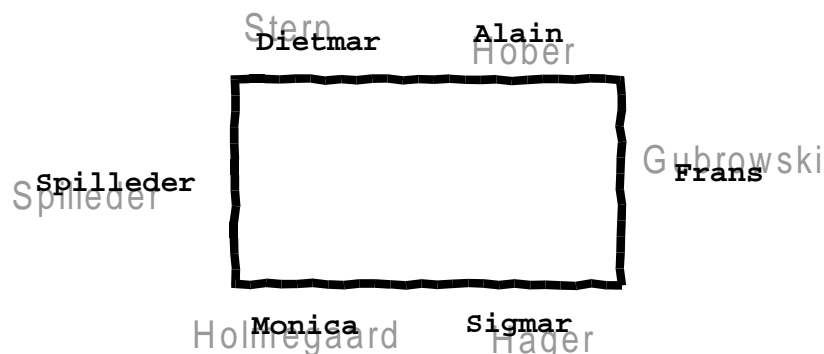
Men går du hundrede meter væk fra hovedstrøgene, ser du den anden side af Berlin. Usle mennesker i beskidt og hullet tøj der langsomt fejer gaden. Trætte udslidte arbejdere der haster hjem fra fabrikken. Lange køer foran rationeringskontorerne. Skikkelser i skyggerne, der med mistænksomme blikke skuler op og ned af gaderne, mens de venter på den næste handel. Grupper af politisoldater der afpatuljerer gaderne i grupper på fire og fire. For sådan er Berlin også, når den ikke lige bliver beskrevet af Ministeriet for Sandhed.

Dette er scenen for vores fortælling. En generisk fasciststat, uden for tiden. Med fængselskældre, hestevogne, og mennesket som arbejdskraft. Med teleskærme, elektronhjernener og jetbombere. Ikke en by. End ikke en nation. Men en idé.

LOKALET

Det er lidt vigtigt hvordan spillerne sidder omkring bordet, specielt skal Stern og Holmegaard sidde foran hinanden.

Læg personbeskrivelserne med forsiden nedad efter følgende plan:

PLOTTET

Om et par hundrede år er jorden domineret af tre magter. I det gamle Amerika, en gang et frihedens og mulighedernes land, hersker Oceanien. Europa og Afrika styres med hård hånd af Eurasien. Det østlige Asien og Stillehavet er domineret af Østasien. Tre magter der holder hinanden i skak. Tre nationer i balance. Hvis det ene nation har hævet sig over de andre, har de to andre piller det ned, indtil dets forspring er blevet indhentet. Alliancer har skiftet konstant. Krige har raset uafbrudt i mange år, indtil de er blevet en normaltilstand.

Der er to historier i dette scenarie, som måske, måske ikke, bliver flettet ind i hinanden. Den første historie handler om to atommissiler der ikke ville sprænge.

Under et slag om Johannesburg, blev en styrke af Eurasiens tropper omringet af en invasionsstyrke fra Oceanien. Angrebet kom med overraskende styrke, og forsvaret var i forvejen svækket på grund af sygdomme og oprør. Fjenden tog og fastholdte hurtigt et brohoved, og drev sine styrker ind i landet. Eurasierne kæmpede bittert, men det stod hurtigt klart at de ville lide det totale nederlag. Men inden styrken blev nedkæmpet, affyrede generalen for Eurasiens tropper, mod alle ordre, to atommissiler mod fjenden. De virkede ikke.

En oberst fra flyvevåbenet, med den rette indsigt i de svære tekniske spørgsmål, blev sat til at undersøge hvorfor. Efter at have konsulteret NATOs ældgamle tekniske arkiver, og efter at have undersøgt nogle taktiske missiler, var hans konklusion at ingen af Eurasiens over 200 år gamle atomvåben længere virkede – og at det samme måtte gælde for beholdningen af atomvåben i de to andre magter, Østasien og Oceanien. Hans rapport blev imidlertid ilde modtaget fra højeste sted. Han vidste at den tekniske udvikling næsten var gået i stå, eller endda degenereret, fordi de tekniske uddannelser var udsultede og forskningen sat i stå. Hvad han ikke vidste var, at magthaverne ønskede det på denne måde. De var ikke interesseret i udvikling. De var end ikke interesseret i at vinde Krigen. De var, og er, kun interesseret i at have magten. De ønsker ikke at bruge mag-

ten til at skabe en Utopi. Men kun at udøve og fastholde magt. Og den eneste legitime grund til at holde befolkningen i et jerngreb, og til stadighed at afkræve befolkningen stadig nye ofre, er Krigen. Krigen mod Folkets og Nationens fjender. Den Totale Krig. Krigen som én gang for alle skal ende den trussel om udryddelse, der har redet jordens befolkninger som en mare siden den første atombombe blev sprængt i Nevadas ørken for så mange år siden.

Obersten sad inde med en viden, som kunne true Partiets monopol på magten. Så meget stod klart. Men man kunne ikke blot fjerne ham. Det ville kunne true Krigsvåbenets loyalitet mod Partiet. Alt for mange officerer var i forvejen forsvundet i Ministeriets for Sikkerheds kældre. I stedet lod man ham myrde, og lod skylden falde på hans småkriminelle søn. Desværre for den plan, havde obersten følt et vist ubehag ved den tavshed hans rapport blev mødt med. Han havde lavet et kopi af hans rapport, som han lod en af sine gamle krigskammerater opbevare for ham – hvis der nu skulle ske ham noget. Det gjorde der som bekendt, men der kom ingen og afhentede rapporten. For oberstens overordnede havde allerede mødt sin død i et flystyrt.

Hovedpersonerne i denne historie er de fem kommissærer der bliver sat til at efterforske oberstens død. De er loyale embedsmænd i Ministeriet for Sikkerhed. En institution der bekæmper Folkets, og ikke mindst, Partiets fjender. Der utrættelig efterforsker og forfølger enhver forræderisk eller afvigende tanke, der kan true Nationens enhed og styrke. Disse kommissærer vil meget hurtigt finde ud af, at der er ting der ikke passer sammen. Det er for nemt. For åbenlyst. Der må ligge noget bag. Trods gode råd om at glemme sagen, vil de finde frem til oberstens rapport. Og så de opdage at deres problemer først er startet. Hvad vil de med deres viden? Mener de, at drømmen om Nationens styrke og enhed er idealer som det er værd at betale den ultimative pris for? Eller er de tværtimod smarte nok til at udnytte rapporten til at indynde sig hos de rette mennesker? Er de enige indbyrdes? Eller vil deres forskellig-

heder komme op til overfladen, og føre til forræderi og død?

Dette fører os hen til vores anden historie, som handler om en tabt drøm.

En af vore kommissærer, Stern, har en gammel ven, som ligeledes arbejder i Kommissariatet. I deres ungdom delte de den samme drøm om nationens storhed. En berusende tanke. De svor at kæmpe for den drøm, sammen, koste hvad det ville. Deres veje skiltes for en tid. Stern kom efter kort tid i Krigsvåbenet ind i politiet, mens hans ven måtte kæmpe på slagmarken. Nogle år efter forenedes de atter i Kommissariatet. Mødet var hjerteligt, men der var alligevel sket noget. For mens drømmen stadig brændte som en ild i Stern, var der sket noget med hans ven. Han så sandheden bag den drøm, som den blev lagt frem af Partiet. Han så hvordan drømmen blev forrådt på alle niveauer af samfun-

det. Han så overgrebene, korrupsionen, nepotismen, og løgnene. Og han hadede hykleriet. Han tog derfor den yderste konsekvens. Hvis systemet ikke kunne leve op til drømmen, var det bedre at det gik til grunde, og blev erstattet af et andet. Der var modstand i befolkningen. Men den var spredt og uorganiseret. Og den manglede viden. Langsomt begyndte han derfor at fodre modstanderne med informationer. År gik, og Stern begyndte at blive urolig. Modstanderne blev modigere. Stærkere. Han begyndte også at kunne se et mønster, og Stern blev mere og mere overbevist om at der måtte være en muldvarp placeret højt oppe i Kommissariatet. Stern begyndte at jage ham, og hans ven begyndte at føle sig presset. Han kunne mærke nettet begynde at stramme om sig. For at købe sig tid til én sidste desperat aktion, måtte han narre sin ven. Han lod derfor en gruppe oprørske studenter få et glimt af en kommissær, hvis signalement kunne lede Stern på vildspor. Og derefter forrådt han dem.

OPTAKT

Scenariet starter med en henrettelse. Spillerne får udleveret forhistorier til medlemmerne af en undergrundsgruppe, som har udbredt partifjendtligt propaganda på deres universitet. Spillerne får også udleveret beskrivelsen af et forhør som deres spilperson har gennemgået. Formålet med denne beskrivelse er todelt; Dels skal beskrivelsen sætte tonen for scenariet, dels beskrives deres nye spilpersoners personlighed, gennem den måde de forhører afvigerne på. Når spillerne har læst deres personer, så er det ved at være tid til tæppefald. Mens du beskriver denne scene, så gå langsomt rundt om spillerne. Brug pauser, og giv dig bare god tid.

Efter mange dages adskillelse mødes I igen. Efter lange forhør. Knippelslag. Ensomhed og frygt. I blev hevet ud af cellen midt om natten, som så mange gange før. I troede først at I skulle til endnu et forhør. I stedet samles I i et stort lokale, med bænke langs siderne. I har ikke set hinanden i ugevis. I sidder på de hårde bænke, i jeres tynde, beskidte fangedragter, med en vogter på hver side. Det er koldt, og I småfryser. I sidder stille med hænderne på knæene, mens I tavst stirrer frem foran jer. Det siger reglerne at fanger skal, og I kender straffen for ulydighed kun alt for godt. Kun en sjælden gang tør I sende hinanden et hurtigt blik.

To af kommissærerne kommer ind i lokalet. De mønstrer jer en for en med et skarpt blik. Minutter senere kommer en kommissær ind og giver en kort ordre til jeres vogtere, og I føres ud i fængselsgården en af gangen. Gården er tom, på nær seks pæle som står i den ene ende. Pælene er blevet godt brugt. Der er mærker efter mange skud og pælene er brune af gammelt blod. I bindes til hver jeres pæl. Det er koldt og I fryser. Det småregner. Solen er lige stået op.

Porten til gården åbnes af vagterne, og en brun militær-lastbil bakker ind. Soldater hopper ned fra ladet, og samles i en småfrysende gruppe. De kigger med stjalne blikke på jer. Der deles cigaretter rundt, som ryges i tavshed.

Kommissærerne kommer ud i gården. De taler lavmælt til hinanden, og lederen, Stern, gør tegn til soldaternes

fører. Soldaterne samler deres geværer op, og hver soldat får udleveret et skarpt skud. De samles to og to foran hver af jer. En af vagterne går hen til jer, og giver jer bind for øjnene. Da han når til den sidste, Dietmar, gør Stern tegn til at han skal lade være. Stern går hen til Dietmar. Stilheden sænker sig over gården. Stern kigger indtrængende på fangen. „De ved at vi ønsker et navn. Dette er Deres sidste chance – hvem er han?“ Dietmar bliver bleg. Han ryster, men han siger intet. Stern vender sig mod soldaternes fører, og peger på de fire andre fanger, og beordrer „fortsæt!“

„Deliing, Giv agt“

„Tag sigteee“

„Fyr!“

Imens du har fortalt dette, så stop bag Sigmars spiller, og fortæl ham hvorledes han oplever hans sidste øjeblik. Gå derefter rundt til de andre spillere, én efter en. Stop bag Monica, og se Dietmars spiller lige i øjnene, mens du fortæller om hendes dødskamp.

Sigmar: Du er bange. Du har aldrig været så bange i hele dit liv. Du mærker en varm væske løbe ned af dine bukser. Du har.. Du mærker et hårdt slag i brystet og et i skulderen. Chokket slår dig næsten bevidstløs. Gennem tågen mærker du, hvordan blodet løber ud af dig. Mørket kommer til dig, men du byder den velkommen – dér behøver du ikke at være bange længere. Du dør.

Alain: Du hader dem. Du hader.. Du mærker et hårdt slag i brystet, og hører bragene. Alt bliver sort omkring dig. En grå tåge. Du kan ikke se. Din verden forsvinder. Med din faders navn på læben.. dør du.

Frans: Du mærker et hårdt slag i brystet, og du falder til jorden. Du mærker rebene stramme sig smertefuldt omkring dine håndled. Verden snurrer rundt omkring dig og du falder. Dybere og dybere ned. Du mærker hvordan mørket samler sig i dit sind, og du dør.

Monica: Du mærker et hårdt slag i brystet. Dine ben mister deres styrke, og du synker langsomt sammen ved pælen. En varm væske løber op i munden. Du har svært ved at trække vejret. Du kan mærke den metalliske smag af blod. Dit blod. Du går i panik. Du hoster for at få vejret. Du vil leve. Mere end noget andet.

De fire falder så meget om som deres reb tillader dem det. Sekunder efter er det slut. Det føles som timer. Kun Monica klamrer sig til livet. Soldaternes fører trækker sin pistol fra hylstret, tager ladegreb, går hen til Monica og skyder hende i hovedet. Der kommer et halvkvalt skrig fra Dietmar. Stern giver tegn til de to soldater foran Dietmar. De sætter riflerne til skyldrene. Venter blot på ordre. Stern ser hårdt på Dietmar. „Se godt på dem..“, han peger på de døde, „Der er ingen grund til at De skal få samme skæbne.“ Stilhed. „Men jeg må have et navn.. nu.“

Dietmars spiller har ti sekunder til at komme med et navn. Han har naturligvis ikke noget navn, men hvis han selv finder på et i en fart, så lad ham leve. Han kan bruges senere..

Dietmar kigger på kommissæren. Derefter på sine fire døde kammerater. Tårerne løber ned af hans kinder – men han siger intet. Der er ikke had i hans øjne. Ingen tryglen om nåde. Der er ingenting. To skud knalder i den kolde fængselsgård.

KOMMISSÆRERNE

Nye karakterbeskrivelser udleveres. Spillerne er nu de sikkerhedsfolk der har afhørt og henrettet modstandsgruppen. De står i gården. Vagterne går hen til pælene, løsner de henrettede, og pakker dem ind i plastikpreseninger. Lad spillerne snakke om de henrettede. Lad dem tage afstand fra dem. De har nok behov for fem minutter til at lægge afstand til deres forrige jeg, og sætte sig ind i deres nye roller.

Da de kommer tilbage til deres kontor, kaldes de op til deres chef, Generalkommissær Roost. Det er måske på sin plads at kort beskrive hans kontor;

Et stort kontor med højt til loftet. Mønstret, gulnet tapet, grå paneler, og stuk i loftet. Kontoret vender mod nord, ind mod en anden kontorbygning, og er ofte halvmørkt. Kun en enkelt lampe i loftet, og en arbejdslampe på skrivebordet lyser rummet op. Alle er pålagt at spare. På skrivebordet ligger der, altid i pinlig orden, stakke af sagsmapper. En tændt elektronhjerne står i et hjørne. Bag bordet et stor maleri med Faderen. Et stærkt og strengt portræt af nationens fører. Foran bordet tre stole.

Længere fremme i rummet er der et bord med plads til otte personer, en reol med gamle bøger og et barskab med flasker og glas. Til gæsterne, naturligvis. Roost drikker ikke spiritus. Her er også et gammelt stik af det antikke Rom, og en buste af Kejser Augustus.

Roost lykønsker dem med et sjældent smil for den fremragende optrævelse af undergrundsgruppen, idet han formoder at dommen er blevet succesfuld eksekveret? Meget vel. Stilhed. Roost kigger tankefuldt ud i luften, så tilføjer han, „Desværre kan vi ikke tillade os den luksus at hvile på laurbærrerne, mine Herrer. Jeg har en ny sag til Dem.“

En oberst i flyvervåbenet er blevet fundet myrdet i sit hjem her til morgen. Dette kan ikke tillades. Generalkonciliet har besluttet sig for at sætte spilpersonerne på sagen, og forventer en hurtig opklaring, ikke mindst af hensyn til flyvervåbenet. De forventer at retfærdigheden sker fyldest. En dygtig mand, forstår jeg. Ingeniør, så vidt jeg forstår. Jo, der er to anholdte.. Roost kigger på et telegram. Den myrdedes søn, og.. hans husbestyrerinde. Ja, det var hende der oplyste myndighederne om det skete. De er begge to i celleblokken. Og vil De være så venlig at melde tilbage til mig om sagens omstændigheder, så snart De er tilbage? Tak skal De have. Farvel.

HUSET

Flyverobersten blev fundet myrdet her til morgen i sit hus af sin husbestyrerinde, som tilkaldte politiet. Sikkerhedspolitiet besvarede alarmen, undersøgte overfladisk mordstedet, og tog husbestyrerinden og den myrdedes søn i forvaring. Derefter kontaktede de Kommissariatet. Spilpersonerne finder således meget lidt forstyrret da de ankommer.

En beskrivelse af huset skal følge her:

Huset er en betonbygning i to etager med kælder, bygget for cirka hundrede år siden, da ordentligt beton endnu var til at få. Huset ligger på en femhundred kvadratmeter stor grund, ud til en stille vej. Huset ligger næsten helt ud til vejen, med en indkørsel til højre for huset, og et redskabsskur og en misligholdt køkkenhave med kartofler helt tilbage i haven.

Kælderen er ret stor. Den er fyldt med forskelligt ragelse, som gør ransagning til en uoverkommelig opgave, med mindre fem mand bruger en dag til at hive det hele op; gamle møbler, mølædt tøj i skuffer og kufferter, tre defekte teleskærme, hundreder af tomme flasker, brænde, kasser med kartofler, en reol med dåse-

mad fra Krigsvåbenet, to kasserede cykler, mugne romaner, hundreder af uforståelige tekniske tegninger. Stueetagen er domineret af en stor stue med tunge møbler, en spisestue, et køkken, et badeværelse, og oberstens soveværelse. Værelserne bærer præg af en vis askese, og virker kolde og glædesløse. Alt er slidt. Ingen kærlig hånd har gjort noget ved dem i mange år. På første etage finder man oberstens arbejdsværelse og sønnens, Karls, værelse. Oberstens arbejdsværelse er anderledes end de andre. Her hersker et hyggeligt rod med arbejdstegninger, maskindele, og stakke af papir med skriverier og formler. I hjørnet står en godt slidt elektronisk regnemaskine til hulkort. Her er billeder fra oberstens soldatertid, billeder og modeller af flyvemaskiner og flyvende bomber. På bordet står en gammel skåret kaffekop, et pibestativ, en dåse med bolsjer, og et billede af hele familien fra en lykkeligere tid.

Karls værelse er lille og rodet. Her findes en gammel håbløst rusten knallert, stakke af gamle aviser, en gammel pladespiller og et dusin gamle plader, et skab med tøj, et rodet skrivebord, nogle ufuldstændige modeller af fly, et luftgevær, en stak, af Partiet, autoriserede ungdomsromaner, et par skjorter, Unggardens uniform, en rygsæk, støvler og sko. På gulvet, nær ved sengen, ligger der en tjenestepistol.

Hvad kan spilpersonerne så finde af spor i huset?

- Liget af den myrdede ligger inde i spisestuen i en blodpøl. Hecht var, sine 45 år til trods, velbygget og sportstrænet. Han er klædt i sin grå uniform, som er velholdt. Uniformsjakken er åben, og slipset er løsnet. Han er ramt af tre skud forfra. Tæt på, efter krudtslammet omkring indgangshullet at tyde. Nær ved liget ligger tre hylstre af typen 9 mm, samme kaliber som kuglerne.
- Pistolens magasin er fyldt med 8 kugler, hvilket passer med at 3 skud er affyret. Der kan være 11 skud i magasinet. Der er fingeraftryk på pistolen, som passer til Karl Hechts. Der er ingen fingeraftryk på hylstrene. Hvis spilpersonerne gør sig den ulejlighed at spore serienummeret på pistolen i deres elektronhjerner, så passer nummeret til oberstens, men det kan undre at serienummeret ikke passer til dem, der normalt udleveres til flyvervåbenet. Nummeret blev ændret af Tjekovs håndlangere til det våben som de brugte til at slå obersten ihjel med. De tog oberstens egen pistol med sig.
- På et sofabord kan spilpersonerne finde en kande erstatningskaffe, to kopper, en tålelig flaske cognac, og to glas. Der er drukket af kopperne og glassene. Cognac er en eftertragtet vare som er for-

beholdt dem med forbindelser. Der er to sæt fingeraftryk, det ene passer til Uwe Hechts.

- I oberstens arbejdsværelse ligger der en aftalekalender på bordet. Siden for dagen hvor mordet blev begået er revet ud.
- I oberstens arbejdsværelse ligger også livremmen med hylstret til oberstens pistol. Hylstret er tomt.
- En person af rang, som obersten, får som regel en tjenestebil stillet til rådighed. Oberstens bil står ikke i indkørslen.
- På sønnens værelse kan spilpersonerne finde sortbørsvare i en kuffert under sengen. Varelegret består af 3 flasker whisky, cigaretter, chokolade, nylonstrømper, sæbe, barberblade, kondomer, rationeringsmærker for bl.a. petroleum og sukker, og nogle gram hash. Her findes også et pænt beløb i små sedler. Karls fingeraftryk er over det hele.
- I oberstens arbejdsværelse, bag et billede, findes et lille pengeskab muret ind i muren. Partiets regulativer kræver at alle sådanne koder opbevares af Partiet, og spilpersonerne kan, efter lidt bearbejdning af bureaukratiet, få udleveret denne kode. Pengeskabet er tømt for dens indhold. Der er absolut intet. Ingen penge, ingen private papirer, ingen arbejds-papirer. Intet.
- Ingen vinduer eller døre i huset synes at have været brudt, eller dirket, op.

SØNNEN

Som spilpersonerne ankommer til celleblokken slæbes en ung mand bort i håndjern af to fængselsvogtere og en mand i Kommissariatets karakteristiske lange frakke. Den unge mand virker omtåget, og synes ikke at være klar over hvad der sker omkring ham. Da kommissærerne kommer til vagten, får de at vide at den fange de spørger efter, Karl Hecht, lige er blevet afhentet til frigørelse af Generalkommissær Kalmars højre hånd, Stefan Grau. Kommissærerne når lige at fange Grau ude i fængselsgården, hvor Karl ligger på knæ i mudderet med en pistol i nakken. Efter et kort skænderi går Grau ind på at udsætte frigørelsen, indtil spilpersonerne har snakket med enten Kalmar eller deres egen chef.

Hvis spilpersonerne går til Kalmar, får de lov til at vente i fem minutter uden for døren. Kalmar har besøg, oplyser sekretæren kommissærerne om. Fem minutter går. Døren går op, og en lille mand kommer ud, fulgt af to unge fyre i lange jakker. Gæsten har et slavisk udseende, en anelse brutalt, som forstærkes af at han er pilskaldet. Han kigger nysgerrigt, ikke uvenligt på spilpersonerne, nikker, og går sin vej. Han har en aura af magt omkring sig. En attitude som om han ejede stedet.

Spilpersonerne bliver vist ind til Kalmar. Kalmars kontor ligner spilpersonernes chefs til forveksling, blot har det vinduerne mod syd, og virker derfor større og mere statelig. Kalmar sidder og kigger tankefuldt ud i luften. Han kigger på spilpersonerne, lader hånden glide gennem håret, og peger på nogle stole. Hvad kan han hjælpe de herrer med? Fangen, siger De? Jo, jeg har læst rapporten fra politiet, og sagens synes ganske klar. Sønnen har slået faderen ihjel, er De uenig? Ja, selv er jeg ikke i tvivl. Sagen må afsluttes til alles tilfredsstillelse. Vi må jo også tage hensyn til flyvervåbenet. De sætter deres liv på spil for Partiet hver dag, så vi skylder dem, at vi tager os af deres interesser i denne sag. Jeg vidste ikke at sagen var overdraget til Roost, så jeg vil da gerne overlade fangen til Dem – hvis De insisterer. Værsegod, her er en seddel til min medarbejder. Var der andet? Nå, ikke? Jamen så farvel mine herrer.

Da de kommer ned i fængselsgården, sidder Karl stadig i muddret. Hans hænder ryster. Måske af kulden, måske af noget andet. Grau tager mod noten fra Kalmar uden kommentarer, og går sin vej. Karl bliver siddende indtil han bliver hevet op. Tilbage i en forhørs celle kan spilpersonerne prøve at hive noget ud af ham.

Karl ved ingenting. Ingenting. Han er lige vågnet op i en kold celle til de værste tømmermænd i sit liv. Han er stadig påvirket af hvad han nu har taget, og er forvirret. Hans tøj er krøllet og stinker af sprut. Han nægter at kende noget til mordet på sin far. Han var jo ikke hjemme, vel? Han var jo i byen, ikke? Der mødte han to flinke fyre, der traktede ham med rigtige cigaretter og whisky, og senere stoffer. Piller, ikke?. Derefter husker han absolut intet. Et sort hul. Fyrene, jo, han kan ikke huske andet end de var rigtigt flinke. Flinker fyre, ikke? Han fastholder grædende sin uskyld, og er rigtig, rigtig bange. Han vil forsøge, som altid, at henvise til sin far, skønt farmand ikke kan beskytte ham længere. Det har han bare ikke helt forstået. Endnu.

De får mest ud af Karl, hvis de venter til han er kommet ud af rusen, og han har fået tid til at tænke sig om. Da de snakker med ham anden gang, er det en helt anden person de møder. Karl er ikke dum. Tværtimod. Luset og ynkkelig måske, men ikke dum. Han har haft tid til at tænke over tingene. Han har haft pistolen i nakken, og ved hvor tæt på dét var. Han ved at farmand ikke kan redde ham denne gang. Han vil samarbejde totalt med kommissærerne; indrømme alt og stikke alle, bare han kan redde sit skind.

Jo, han havde mistet troen på Partiet, og har solgt forbudte varer for egen vindings skyld. En utilgivelig for-

brydelse, da Nationen er i krig, og alle må bringe ofre for at vinde den endelige sejr og freden. Jo, det er skændigt at han således har kastet dårligt lys på Den Nye Orden. Nej, han skændtes ikke med sin far. Skønt faderen sjældent havde tid til ham, elskede og respekterede han sin far, som han elsker og respekterer Partiet. Nej, han har ikke affyret sin faders pistol. Han kan slet ikke bruge en pistol.

Forespurgt om mordnatten fortæller Karl, at han spiste aftenmad sammen med sin far. Maden blev, som sædvanligt, tilberedt af husbestyrerinden Frau Alster Folks, og spist i tavshed. Efter maden bad faderen husbestyrerinden om at sætte en bakke frem med kaffe og to kopper, da han ventede gæster. Han sagde derefter at han, Karl, sikkert også havde lektier for.

Karl fulgte vinket, og fortrak til sit værelse. Han var faktisk glad, for han havde nemlig en aftale med to fyre på hans stamcafé. Da han vidste at faderen sikkert ville blive sent oppe, kunne han uden problemer smutte afsted. Da han en halv time senere hørte faderen gå ned i stuen fra sit arbejdsværelse, smuttede han ned af trappen og ud gennem kælderen. Han nåede lige at få et glimt af hvem det var faderen havde på besøg. Det var en høj slank mand, lidt yngre end sin far. Han hilste varmt på faderen, og da han var kommet inden for og havde taget frakken af, kunne Karl skimte at han havde en uniformsjakke på inde under. Af samme snit som faderens, ikke? Flyvervåbenet, altså. Mere nåede Karl ikke at se, før han forsvandt ud i natten.

Karl nåede Cafeen Den Blå Blomst, og hilste på stamgæsterne. I hjørnet sad hans nye venner. De snakkede hyggeligt sammen en time, inden de fortrak til et værelse et sted ude i byen. Der bydes han på whisky og cigaretter, og senere på stoffer – og derefter kan han absolut intet huske, før han vågner op i cellen.

- Den ene person beskriver Karl som midt i tyverne, høj og tynd, meget sportstrænet. Han havde et smalt ansigt med høje kindben, og han var begyndt at tabe håret. Han talte med en tydelig udenlandsk, sandsynligvis slavisk, accent. Han var klædt i en plastikjakke, bukser med fold, og sorte sko. Karl kunne ikke rigtigt lide ham. Han var nu venlig nok, men det var et eller andet.
- Den anden var indfødt tysker, og talte med berlineraccent. Han var lidt ældre, måske 30-35 år. Det var ham der snakkede mest, og han var meget flink og humoristisk. Han var høj, og tungt bygget. Han var klædt i en lang jakke, skjorte, og mørke benklæder og sko. Han havde et tungt ansigt, med små runde briller.

- Karl vil ikke kunne finde værelset igen, da han allerede på dette tidspunkt er temmelig beruset.
- Det er inden for spilpersonernes muligheder at undersøge Karls tøj og hænder for det krudtslam der burde være der. Der er ikke nogen spor af dette.
- Karls fingeraftryk passer med dem på pistolen. En grundig undersøgelse af pistolen vil dog afsløre at den har været tørret af for nyligt. Undersøgelsen vil dog kun ske hvis spillerne selv gør det.
- En blodprøve fra Karl afslører at han er under påvirkning af alkohol og nikotin. Der er også spor af kemikalier som bruges i Teraferon, et stof som man bruger til at pacificere urolige fanger med.

HUSBESTYRERINDEN

Husbestyrerinden har passet Hecht siden dennes kone døde. Frau Folks er en smålig og dum kone, som ikke er til meget hjælp. Det bedste man kan sige om hende er, at hun, vokset op under Partiets fane som hun er, ikke er i stand til en selvstændig forræderisk tanke. Hun har altid fulgt Partiets paroler. Dels af frygt for konsekvenserne, og dels fordi de indgav hende tryghed. I skolen angav hun et par af sine veninder til Kommissæren for sortbørshandel. Da hun var teenager var hun medlem af Unggarden. Da hun blev gift havde hun allerede været medlem af Partiet i mange år, og hun ofrede gladeligt sin mand til Nationen. Han faldt ved fronten, og hans medalje er blandt hendes vigtigste ejendele. To ting har været en fast bestanddel i hendes liv; den uendelige Tv-serie *Familien Maack*, og henrettelserne lørdag aften. Nu sidder hun selv i en kold og dyster celle, og er rigtigt, rigtigt bange. Hun vil gøre alt for at gøre kommissærerne tilfredse. Lad dem mærke hvilken magt de har over denne kvinde. Hvis hun bliver presset tilstrækkeligt, vil hun begynde at opfinde sammenhænge, og mistænkelige episoder for at indynde sig. Hun er således ikke noget specielt troværdigt vidne.

- Hun ved ikke hvem Hecht havde besøg af. Hecht var en meget privat person, og havde ikke så tit besøg, men hun har da oplevet det en gang i mellem. Som regel mødtes han med officerskollegaer på en bar som ligger ikke langt fra akademiet for flyvere.
- Uwe Hecht var på alle måder en korrekt gentleman og officer, og loyal mod Faderen og Partiet var han også. Han levede helt og holdent for sit arbejde.
- Karl er en god dreng og hun kan ikke se noget ondt i ham. Hvis hun bliver præsenteret for hans sortbørshandel, vil hun først forsvarer ham. Han har ikke haft det let. Ja, hans mor døde jo.. Tøvende tier hun.. Så beklager hun at hun ikke har gjort sin pligt ved at anmelde ham i tide. Ja han må visselig bøde

for sine forbrydelser mod Partiet med lovens strengeste straf.

TILBAGEMELDING

Roost står ved vinduet, og kigger ud i regnen, der nu siler ned. Han har en porcelænskop med te i hånden. Bakken med hans frokost står urørt på hans bord. Han virker ensom, og det slår spilpersonerne, at han virker ældet, tyngt. Han vender sig mod spilpersonerne. Peger fraværene på nogle stole. Kigger igen ud i regnen. Så beder han, uden at vende sig om, kommissærerne om at briefe ham. Han hører efter uden at kommentere. Tager en gang i mellem en lille tår af sin kop.

Efter at kommissærerne har fortalt hvad de ved, vender Roost sig mod dem. „Det bekymrer mig med dette mord. Disse mange sager,“ han peger på bunken af mapper på sit bord. „Man skulle mene, at efter så mange år, så ville der blive færre. At indoktrineringen ville slå i gennem. At troen på Faderens vilje havde slået så dyb en rod, at ingen eller intet ville true hans position. At dette,“ han peger på sagerne igen, „ikke længere ville være nødvendigt.“ Roost sukker dybt, og stiller sin kop på bordet. Han går hen til skilderiet på væggen. „Rom. Ved De, at denne Nation, dette rige af frie mænd, engang styrede et rige, der ikke blot omfattede alle landene omkring Middelhavet, men også hele Frankrig og Britannien? Og dette med en teknologi der var både primitiv og langsommelig? At de byggede byer af stor skønhed? Vi er som dværge, der sidder på skuldrene af kæmper; når vi ser mere og skuer videre end de, skyldes det ikke, at vi har et skarpere blik eller selv rager højt op, men at vi løftes i vejret af disse vældige giganter“ Han ryster på hovedet, „Og alligevel forsvandt de. Blev overfaldet og fortæret af ulve.“ Roost vender sig mod kommissærerne, „og ved De hvorfor? Fordi ulvene fornemmede at Rom var blevet svag. Svage, fordi de ikke forstod, at Rom ikke var en nation, ikke en samling af individer, men en idé. Og da Folket, og de der støttede op om magten, stoppede på at tro på den idé, faldt det hele sammen. Vi må ikke stoppe med at tro på idéen, mine Herrer. Der er ikke plads til svagheit.“

Roost sætter sig ned ved bordet, og kigger på dem over brillerglassene. „De må ordne denne sag til tilfredshed. Jeg tror på Dem.“ Med disse ord vifter han kommissærerne ud, og tager igen fat på sit arbejde.

HVAD NU?

Efter den første spæde efterforskning bør spilpersonerne kunne drage nogle konklusioner. På overfladen ser alting jo meget tilforladeligt ud. Det er rimeligt klart at Uwe Hecht er blevet myrdet – men er hans søn morderen? Hans fingeraftryk var jo på pistolen.

Noget halter. Godt nok har Karl levet en kærlighedsløs barndom uden sin mor, og man kunne måske nok tænke sig et fordrukkent opgør mellem far og søn, men Karl er en ynkelig personlighed, der næppe ville turde at tale sin far imod, endsige myrde ham. Han var sikkert også, på et eller plan, bevidst om at hans sikkerhed afhænger af at far var der til at beskytte ham. Han har i øvrigt ikke noget krudtslam på sig, og han var under påvirkning af stoffer.

I stedet er der tegn på lusk indenfor kommissærernes eget system. Nogen har vist megen interesse for Hechts person. Hvem var den person der var på besøg hos Hecht på mordaftenen? Det må være en person Hecht kendte ganske godt, ellers havde han nok ikke spenderet dyr cognac på ham. Hvorfor er hans pengeskab tomt? Hvor er hans tjenestebil? Hvem var de to flinke fyre som viste Karl så meget opmærksomhed? Karl var sovset ind i sortbørshandel, så det er sikkert ikke underligt at han omgås mærkelige typer, men.. Hvorfor var Kalmar så ivrig for at få Karl frigjort?

I resten af scenariet vil jeg hovedsagelig koncentrere mig om tre hovedspor, men jeg vil også kort skitsere nogle af de ting der også kan ske på grund af kreative spillernes indfald.

Det første hovedspor er den mystiske gæst som Hecht havde på besøg den fatale aften hvor han blev myrdet. Den besøgende var en af Hechts soldaterkammerater, fra hans tid som aktiv pilot i flyvervåbenet. Hecht bad ham om at opbevare en kuvert, og give den til Hechts overordnede i tilfælde af at der skete Hecht noget.

Det andet hovedspor omhandler de personer indenfor Partiet, der var så bange for hvad der stod i Hechts rapport, at de besluttede sig for at rydde Hecht af vejen og skyde skylden for denne skændige handling på hans søn. Hermed skulle den sag være afsluttet. Desværre gik det ikke helt som de havde forudset.

Det sidste hovedspor omhandler den forræder i Kommissariatet, som Stern har jagtet i nogen tid. I første omgang synes forræderiet intet at have med vores hovedhistorie at gøre – men Rheinfels motiv til sine handlinger, viser hen til de svære valg som kommissærerne må tage i forhold til scenariets konflikt.

RAPPORTEN

Kommissærerne vil muligvis i første omgang tro, at den gæst, som Hecht havde på besøg på mordaftenen, var i ledtog med de to fyre som opvartede Karl, men det var han nu ikke. Noget må have advaret Hecht om at hans rapport ville blive ilde modtaget, for han lavede et ekstra kopi, som han i første omgang opbevarede i sit eget pengeskab. Absolut mod alle regler, naturligvis. Da reaktionen fra toppen i Ministeriet for Fred udeblev, og Hecht følte at stemningen blev mere og mere truende, tog han kontakt til sin gamle chef i flyvervåbenet, General Berg, og fortalte i tågede vendinger, at han lå inde med noget interessant som generalen burde se. Hecht aftalte med generalen, at denne skulle begive sig til Berlin og læse rapporten. Hecht var først og fremmest tekniker, og bestemt ikke nogen særligt begavet konspirator. Alligevel følte han, at han burde sørge for at rapporten blev opbevaret et sikkert sted. Derfor kontaktede han gennem et par kollegaer en gammel flyverkammerat fra sin tid i aktiv tjeneste, Løjtnant Mikojan, og bad ham om at opbevare kuverten og give den til General Berg, hvis der skulle ske Hecht noget. På mordenatten møder kammeraten op i Hechts hjem. Det bliver til en hjertelig omfavelse og en snak om gamle dage. Hecht giver kuverten til Løjtnanten og låner ham hans tjenestebil. Bilen står nu i løjtnantens lade, hvor den afventer at Hecht eller Berg kontakter Mikojan.

For at finde frem til løjtnanten, må spillerne dykke ned i Hechts fortid.

Hecht var, indtil sin død officer i Flyvervåbenet, men var i de sidste seks år udlånt til Ministeriet for fred. Hechts opgave var at sikre, at leverancerne af fly, ammunition og andet teknisk udstyr fra statens fabrikker

til Flyvervåbenet, overholdte de kvalitetskrav som var blevet aftalt. Med den udbredte korrupsion og nepotisme indenfor statens institutioner, var det ikke nogen nem opgave, og Hecht skabte sig mange fjender. Hecht var imidlertid en højt dekoreret helt og havde Flyvervåbenets støtte, så det var sin sag at gøre noget ved ham.

Kommissariatets elektronhjerner indeholder kun Kommissariatets og politiets egne filer over nationens borgere. De kan læse at Hecht er ansat i Flyvervåbenet, og den sædvanlige strøm af lidet troværdige rapporter om Hecht fra informanter. Intet stort, blot en masse uforsigtige bemærkninger på de forkerte steder, møder med, for informanterne, mystiske folk – og så videre.. Hvis kommissærerne vil læse hans professionelle livshistorie, må de tage over til Ministeriet for Fred. Kommissærerne bliver her modtaget med kulde og mistænksomhed, men der er ikke rigtigt noget ministeriet kan gøre ved kommissærernes forespørgsel, så de bliver plantet ned foran en af ministeriets elektronhjerner.

Hechts karriere kan deles op i fire perioder.

- Efter skolen meldte den unge Hecht sig til Krigen, og da han havde glimrende karakterer fra skolen, blev han indrulleret i Flyvervåbenet. Der blev han først uddannet rekrut, og derefter til jagerpilot. Han fløj i fire år og nedskød i den periode fire fjendtlige fly, plus tre ubekræftede nedskydninger. Da han stoppede havde han rang af løjtnant.
- Efter en lang kampagne blev han forfremmet til kaptajn og overført til en bombeeskadrille hvor han fik kommandoen over en jagerbomber, AZ-1980. I dette fly fløj han 29 missioner i gennem to år, indtil hans fly blev skudt ned. Tre besætningsmedlemmer overlevede nærmest mirakuløst, her iblandt Hecht selv, som dog blev hårdt såret. Hans ene fod blev sat af.
- Efter styrtet blev Hecht forfremmet endnu en gang, men hans tid som aktiv flyver var forbi. Han blev uddannet til ingeniør, og fik ansvaret for flyverbasens materiel. Det var i den periode han fik et nært forhold til Flyvergeneral Berg.
- De sidste fire år har han som allerede nævnt arbejdet i Ministeriet for Fred. Hecht har i den periode anmeldt flere producenter for sløseri og forfalskninger af reservedele. Et par af de producenter der ikke havde de nødvendige kontakter længere oppe i systemet, blev henrettet som agenter for Oceanien. Resten gik fri.

De kan prøve at snakke med hans nærmeste chef, og

kigge hans kontor i ministeriet efter i sømmene. Det får de ikke meget ud af.

- Chefen kunne ikke lide Hecht, og følte, at Hecht ikke havde den fornødne respekt for hans høje stilling, og i øvrigt kun gik Flyvervåbenets ærende. Han er tydeligvis meget utilpas med det prominente besøg fra Kommissariatet, og han er meget hurtigt til at lægge afstand til Hecht. Det eneste han ved er, at Hecht for trekvart år siden blev udkommanderet til en specialopgave i Ukraine i fire måneder. Ordren kom direkte fra partihovedkvarteret i Kiev. Trods hans snagen lykkedes det aldrig chefen at finde ud af hvad Hecht var i gang med.
- Hechts kontor er et stort lyst kontor med mange arkivskabe fyldt med tekniske tegninger og specifikationer, et tegnebord og et skrivebord fyldt med almindeligheder. Tjekovs håndlangere har allerede været der på et 'sikkerhedstjek', og der er intet kompromitterede at finde. Der er ikke noget personligt. Dog.. På væggen hænger et fotografi af en jetbomber, og dets fem mands besætning. Fotografiet er signeret af flere underskrifter. På et skilt foran besætningen kan de læse registreringsnummeret 'AZ-1980'.

ALPHA ZULU NITTENFIRS

Der er altså to umiddelbare spor at følge; Flyvergeneral Berg og Hechts gamle kammerater.

Hecht tjente under en Flyvergeneral Berg. General Berg blev, morgenen efter at Hecht blev myrdet, skudt ned af en enlig fjendtligt natjager, som var trængt dybt ind over Eurasiens territorium. Sammen med Berg døde hans nærmeste adjutant og flyets besætning. Berg bliver senere hyldet i Norge, „som en af Nationens Sønner der gav sit liv for Partiet og Folket. Et eksempel på det mod og den opofrelse der udvises af vore væbnede styrker. Død over Østasien!“. Det lugter selvfølgelig langt væk. Om Berg rent faktisk blev skudt ned af Fjenden, eller om han blev dræbt af Tjekovs håndlangere, er ikke til at vide. Men man har selvfølgelig lov til at gøre sig sine tanker.

I sine unge dage var Hecht først jagerpilot og senere kaptajn på en jetbomber, AZ-1980. Besætningen var med i nogle af de hårdeste slag i krigen mod Østasien og blev højt dekoreret. I en af de sidste slag blev flyet ramt og styrtede ned. Kun tre af besætningen overlevede; Kaptajn Hecht, Løjtnant Mikojan, og Korporal Münter. Løjtnant Mikojan leder nu en eskadrille jagerbombere i det vestlige Polen. Korporalen blev hårdt såret, og er nu pensioneret og bor i Berlin.

Det er nærliggende at kommissærene snakker med korporalen først, da han bor lige i nærheden. Det får de nu ikke noget ud af, for korporalen ved ingenting. Formålet med scenen er at forstærke stemningen af håbløshed. Partiet påstår, at det tjener folket og bekæmper dets fjender. Den som tjener sagen og giver alt for Folket, vil få Folkets og, ikke mindst, Partiets evige taknemmelighed. I virkeligheden bruger systemet mennesker, udsuger dem, og kasserer dem ud når de ikke længere tjener Partiets formål. Hvis kommissærene afhører korporalen i hans hjem, så gå til scenen **Korporalen s. 19**.

Næ, den de gerne vil have fat i er korporal Mikojan. Slår de ham op i Kommissariatets arkiver er han en hel anden historie. Her finder kommissærene, ud over de sædvanlige indmeldinger fra stikkere, en indstilling til frigørelse fra en kommissær på den flyvebase hvor løjtnanten tjener. I forbindelse med to flybesætninger der blev frigjort for have 'udvist fejhed', var der en truende stemning på flyverbasen. Løjtnanten menes at være hjernen bag en gruppe yngre officerers ultimatum til Ministeriet for Fred. Brevet var høfligt, men indholdet klart. Lad os være i fred, skrev de, eller helvede bryder løs. Kræfter i ministeriet ville først sætte hele sikkerhedsapparatet ind mod flyverbasen, men køligere hjerner satte en stopper for det projekt. Vi risikerer oprør i hele Flyvervåbenet. Næ, lad der gå noget tid. Lad dem blive forflyttet, spredt og glemt. Lad os så tage dem i al stilhed. Én af gangen.

De får ikke løjtnanten i live. Han har gennemskuet Systemet, og det udsigtsløse i den tilværelse han fører. Det eneste der holder ham i gang er det broderskab han finder i Flyvervåbenet. Uden det, har han ikke noget at miste. Han ved ikke hvad kommissærene vil, men hvis han ser fem kommissærer troppe op for at snakke med ham, vil han frygte det værste. Kommissærene har to muligheder. De kan prøve at snakke med ham i hans hjem, en landejendom, eller tage ud til basen hvor han tjener.

Hvis kommissærene tropper op ude på basen, bliver det en kort samtale. Kommissærene kommer uden problemer ind på basen, og bliver, efter en kort samtale med en Flyvergeneral, vist ud til den hangar hvor løjtnanten overvåger reparationen af en jagerbomber. Da løjtnanten ser kommissærene, trækker ham en lille revolver og skyder sig. Gå til scenen **Løjtnanten s. 20**.

Hvis kommissæren tager ud til løjtnantens hus, finder de det tomt. Løjtnanten bor det meste af tiden ude på basen. Der er nu heller ikke megen hjemlig hygge over den lille landejendom som løjtnanten arvede fra sine

forældre. Selve ejendommen består af et lille faldefærdigt hus, en tom stald og en lade. I laden står Oberst Hechts tjenestebil, gemt bag halmballer. Rapporten ligger i bilens bagagerum. Desværre har løjtnanten mineret bagagerummet med en bombe. Gå til scenen **Løjtnantens Hus s. 21**.

DEN BRUNE KUVERT

Dette er altså hvad obersten måtte bøde med sit liv for. En brun kuvert lavet af tykt papir i dårlig kvalitet. En af Flyvervåbenets officielle kuverter til kurertransport. Uden på Oberst Hechts navn og tjenestnr. Og så lige stemplet 'yderst hemmeligt'. Det højeste sikkerhedsniveau som der findes. Kuverten er klæbet til, og forseglet, som reglementet kræver det, med sikkerhedstape og oberstens underskrift. Ikke noget med at dampe den op. Det burde være overflødigt at nævne det, men ingen af kommissærene har selvfølgelig autorisation til at åbne en kuvert af det sikkerhedsniveau.

Det reglementerede ville være at returnere kuverten, uåbnet, til kommissærernes overordnede. Det smarte ville være at returnere den uåbnet til dem som var bange for dens indhold, og som var villige til at myrde for at holde kuvertens indhold hemmeligt. Sandsynligvis vil en eller flere af kommissærene åbne kuverten og læse dets indhold.

- Rapporten er udarbejdet efter ordre fra højtstående partifolk indenfor Ministeriet for Fred og Partiet. Et rul mod Bureaukрати eller Kontakter (Partiet) afslører, at Obersten fik ordren fra én fra mange fraktioner i Partiet. En fraktion af hårde nysere, der støtter op omkring Den Totale Krig.
- Obersten fik, ifølge rapporten, speciel autorisation til at besøge to missilbaser i Ukraine og Polen, med det formål at undersøge sprænghovederne, og speciel tilladelse til at besøge det gamle NATO hovedkvarter i Bryssel, for at slå op i gamle tekniske referencer om de gamle atommissiler.
- Obersten besøgte, ifølge sin rapport, hovedkvarteret først for at undersøge henfaldstiden for sprænghovederne, og elektronikken i missilerne, og besøgte derefter de to baser og adskilte der et missil hvert sted. Han konkluderer, at skønt teknikken til at vedligeholde selve missilerne er intakt, og man stadig er i stand til at ramme mål, omen kun lige med en acceptabel margin, så er uranen så henfalden efter næsten 200 år, at ingen af missilerne i Eurasiens lagre af atommissiler er i stand til at detonere.
- Ligeledes konkludere han, og det er næsten det mest overraskende, at dette også må være tilfældet for Østasiens og Oceaniens lagre af atomvåben. Trus-

len fra atomvåbnene er væk. Og evnen til at gøre missilerne operationelle igen er gået tabt.

Ingen spiser ustraffet af kundskabens træ. Hvis kommissærene bryder seglet er de ude på meget tynd is. Hvor tynd, kommer an på hvad de gør med den viden de har fået.

KOMMISSARIATET

Indtil nu har vi gået i gennem den nemme del. Det har handlet om at finde årsagen til at Oberst Hecht blev myrdet. Vi er gået fra Karls forklaring, til Korporalen til Løjtnanten til kuverten. Nu kommer den vanskelige del. Hvad der videre kommer til at ske, kommer meget an på hvad kommissærene gør. Med kuverten. Med bagmændene bag komplottet mod Hecht. Og ikke mindst mod hinanden. Der er meget at vinde for den der gør det rigtige. Og meget at tabe for den der ikke formår at spille spillet. Men lad os starte med hvordan kommissærene kan finde frem til dem som stod bag mordet.

KARLS VENNER

Kommissærene vil nok interessere sig for de to fyre som var så flinke ved Karl. Den eneste mulighed for at komme videre i dét spor, er at tage til det sted hvor Karl blev samlet op, Den Blå Blomst. Hvis kommissærene tropper op i uniform, er alle rent ud sagt ved at skide af skræk, men ingen tør komme frem med noget. Hvis kommissærene vælger en lidt mere indirekte fremgangsmåde, får de en hustler i tale. Mod en kontant erkendtlighed fortæller han dem, at de to fyre ikke var nogen fra kvarteret, men 'nogen udefra'. Da han var interesseret i hvad de var for nogen fyre, tog han nummeret på deres bil. Gå til scenen **Den Blå Blomst s. 22**.

Det er en let sag at slå nummeret op i Kommissariatets elektronhjerne. Bilen er en del af flere civile biler som ejes af Kommissariatet selv. Går de ned i garagen og snakker med den ansvarlige for bilparken, får de at vide at bilen er udlånt til Generalkommissær Kalmar for en periode af fire uger. Han har lånt to biler i alt. Konfronterer kommissærene Kalmar med denne viden, mødes de med halvhjertede forklaringer af en meget lidt meddelsom Generalkommissær.

Kalmar er ved at læse en rapport da Kommissærene kommer ind, og kigger kort op for at se hvem det er. Han peger hen mod nogle stole, og genoptager sin læsning i nogle minutter. Derefter lukker noterer han noget ned på et stykke papir, lægger det i rapporten og spørger spilpersonerne hvad de vil. Ja, han har lagt beslag på bilerne til en specialmission, og nej, han kan ikke komme nærmere ind på hvad denne mission går

ud på. Missionen er hemmeligstempleet, og hvor meget han end ville, kan han ikke fremkomme med oplysninger. Det må kommissærene forstå..! Kalmar afbryder samtalen med en besked på at de, 'for deres egen skyld', bør lukke sagen så hurtigt som muligt, og acceptere Karl som morderen, siden at alle spor nu peger på ham.. Kalmar virker træt og opgivende.

VOR MAND FRA KIEV

Det virker ikke som om det er noget Kalmar selv har fundet på. Nogen sidder bag ham og presser ham. Men hvem? Den skaldede mand? Hvordan kan kommissærene finde frem til ham, hvis det er det de ønsker?

Efter samtalen med kommissærene sidder Kalmar med hovedet i hænderne en halv time. Derefter forlader han kontoret sammen med Grau, og kører hen til en villa i et af Berlins gamle kvarterer. Store huse beboet ofte af mange familier. Den samme fattigdom som i resten af nationen. Men også nogle få huse i haver omgivet af høje mure, og med vagter med Schæferhunde. Store huse med, målt med den almindelige mands skala, vild luksus. Pæne værelser, rent linned af god kvalitet, frisk frugt og endda kød på bordet. En luksus som kun partispidserne har adgang til. Kalmar stopper uden for en stor villa. Noget nedslidt, men med en stor have og masser af parkeringsplads.. Udenfor står de to personbiler fra Kommissariatet parkeret. Grau bliver ude i bilen, mens Kalmar går ind. Efter en time kommer Kalmar ud igen, og kører tilbage til Kommissariatet. Her sætter han nogle ting i værk.

- Samme nat ankommer to af Tjekovs håndlangere, og bliver mødt af Kalmar i receptionen. Kalmar fører dem op til kommissærenes kontor, og sørger for at de ikke bliver forstyrret. De to håndlangere er professionelle operatører. De ransager kommissærenes kontorer i al stilhed. De noterer sig hvor alting ligger, og sikrer sig at alting efterlades som det var. Men hvis kommissærene har taget nogle forholdsregler for at se om nogen har rodet i deres ting, kan de se at der har været nogen i løbet af natten. Håndlangerne tager fotografier af alle papirer, også dem fra kommissærenes pengeskabe. De installerer aflytningsudstyr i kontorerne.
- Derefter finder de frem til kommissærenes tjenestebiler, enten på Kommissariatet eller hjemme ved kommissærenes bopæl. Bilerne undersøges og der installeres aflytningsudstyr i førerkabinen og bag bilen ved bagagerummene.

DEN FORBUDTE FRUGT

Derefter er der lagt op til slutspillet. To parter kan fremskynde en afslutning på scenariet; Tjekov eller kommissærerne.

Tjekov er, via Kalmar, nogenlunde orienteret om forholdene i Kommissariatet. Han ved at kommissærerne er sat på sagen, og hvem de evt. har fængslet eller på anden måde har haft en konfrontation med. Hvis de laver for meget larm i deres efterforskning, så får han deres kontorer og tjenestebiler aflyttet, og så ved han hvad de snakker om på disse steder. Hvis han finder ud af at de har kuverten, har læst Hechts rapport, eller finder ud af at de er på spor af ham, vil han reagere. Han er egentligt ikke en modstander af kommissærerne, og så længe de ikke har læst rapporten, er han til at lave en aftale med. Men hvis han finder ud af at kommissærerne har læst rapporten, så vil han, efter konsultation med sit bagland, se sig nødsaget til at lukke munden på kommissærerne og få dem frigjort. I Nationens interesse, naturligvis. Gå til scenen **Nationens Syndebukke s. 23.**

Kommissærerne har også mulighed for at tage initiativet. Her er der flere muligheder. Måske har de end ikke fundet frem til rapporten, men har fulgt sporet via cafeen. Måske tror de at Kalmar er den endelige bagmand bag mordet på Hecht, men har ingen idé om hans motiv. Kommissærerne har ingen magt over Kalmar. De kan ikke smide ham i en celle og udsætte ham for den sædvanlige pres. Kommissariatet er delt i magtbaser, og Kalmar har en del folk der er loyale mod ham, eller som han har noget på. Næh, hvis de skal gøre noget ved sagen, må de skygge Kalmar, og finde den endelige bagmand. Hvis de har rapporten, men endnu ikke har åbnet den, er her en lukrativ mulighed for at slå en handel af. Hvis de vil acceptere at en eller flere loyale soldater blevet ofret i Nationens interesse – hvis de ikke vil det, må de konfrontere Tjekov. Man kan sagtens forestille sig en voldelig konfrontation Mellem Tjekov og kommissærerne. Måske ude i Tjekovs villa. Måske ude på en øde mole, eller måske i en park? Helst om natten og helst ikke noget i bedste action stil. Helere sure mænd i lange frakker der fortæller hinanden sandheder, og plaffer hinanden ned til sidst. Gerne med pistoler som bliver affyret gennem frakkelommen. Den umiddelbare tilfredsstillelse ved at frigøre Tjekov dog er kort. Tjekov arbejdede ikke på egen hånd, og bagmændene bag ham vil ikke finde sig i at nogen rører deres mand. Kommissærerne bliver frigjort, men kan i det mindste gå i døden bevidst om at de har befriet Nationen for et skadedyr.

En tredje, og ikke mindre underholdende mulighed, er at en eller flere af kommissærerne meler sin egen kage og forråder de andre. Enten fordi han vil være tro mod egne idealer, og ikke længere vil finde sig i den forråelse af drømmen om en stærk og værdig nation, som korrupsionen og magtliderligheden er et udtryk for, eller måske netop fordi han ved at forråde de andre kan indynde sig i de rette cirkler, og derved hoppe et trin op at hierarkiet. Der vil være varianter af ovennævnte scener. F.eks. vil Tjekov, og fraktionen bag ham, godt kunne leve med at en enkelt af kommissærerne lever videre med viden om at atomvåbnene ikke virker, og at truslen fra de andre nationer er en illusion, som Partiet opretholder for at legitimere deres hold om Folket – han skal blot lige bevise sin loyalitet mod fraktionen ved at skyde de andre kommissærer i nakken. Det oplevede jeg under en spilttest, og det understregede på nydeligste vis scenariets pointe. Eller en enkelt af kommissærerne kunne tage ud til Tjekov under foregivende af at ville forråde de andre, og så skyde Tjekov ned. Han ville sandsynligvis straks blive dræbt af Tjekovs håndlangere, men han levede dog op til sine idealer.

FORRÆDEREN

Denne sidehistorie til hovedplottet tjener flere formål. For det første er det med til at trække konflikten i scenariet op. Konflikten mellem idealet og den forråelse der sker, når første generation af oprigtigt troende afløses af mennesker der blot ønsker at berige sig selv. Forræderen er paradoksalt nok blevet forræder fordi han tror på idéen om en stærk nation, styret af stærke ledere. I stedet ser han hvordan den idé, som han og mange med ham har kæmpet og lidt så meget for, bliver forrådt af mennesker der blot ønsker magt til sig selv. Hvordan styrke blive til nepotisme. Hvordan renhed bliver til korrupsion. Kan idéen ikke holde, konkluderer han, er det bedre at den forsvinder, bliver udslettet, selv om det er latterlige idéer om frihed der erstatter den. Derfor hjælper han den grynede oprørsbevægelse, som han inderst inde foragter. Ikke fordi den ikke har samme de idealer som han selv, men fordi den er svag. Og derfor angriber han de kræfter der er med til at opretholde Systemet oppe. Mænd som Roost og Stern, fordi de er med til at forhindre systemets forfald. Og dermed er med til at trække tiden ud, hvor et råddent system kan blive afløst af et nyt og bedre. Det andet formål er at bruge sideplottet til at styre scenariets gang med. Sideplottet kan bruges til at skabe konflikter, og dermed rollespil, i kommissærernes gruppe. En konflikt mellem hårde nysere som Stern der stadig tror på idealerne, og mænd som Holmegaard der kun er i systemet for at berige sig selv. Sidehistorien

kan bruges til at styre tiden med. Hvis spillerne valser gennem efterforskningen, kan du smide scener ind for at trække tiden lidt ud. Hvis de bruger meget tid på efterforskning, eller på rollespil og intriger, kan du udelade dele eller helt ignorere sideplottet. Sidst, men ikke mindst, kan sideplottet bruges hvis spændingskurven er lav. Hvis spillerne sidder lidt fast, eller er lidt flade, kan det komme til en konfrontation mellem Forræderen og kommissærerne. Det kan være med til at få lidt gang i spillerne igen.

Forræderen, Rheinfels, er kommissær ligesom spilpersonerne. For at involvere spillerne i Rheinfels, er det vigtigt at de, men ikke mindst Sterns spiller, møder ham tidligt i scenariet. Kort tid efter at kommissærerne har henrettet tankeforbryderne og fået talt med Roost, tropper Forræderen op i kommissærernes kontor for at tale med Stern. Har Stern fået noget ud af Dietmar? Hvad med muldvarpen i Kommissariatet. Har Stern fundet ud af mere om dette? Hvad gør de nu? Nå, I har fået nye opgaver. Ja, det er jo ikke fordi vi har fået mindre at lave. Ja, selv ved jeg ikke hvad der går af folk. Hvordan kan de forråde Nationen til fordel for Folkefjenderne? Jamen, vi må tales ved igen.

Anden del er en scene i en restaurant. Antyd på et tidspunkt, mens kommissærerne er ude at køre i byen, at de nu har været i gang i timevis uden hvil eller noget at spise, og at der ligger en rimelig restaurant i nærheden. Kommissærerne kommer ind i den næsten fyldte restaurant, men får alligevel hurtigt tildelt et bord,

behageligt for sig selv i et hjørne. Midt under middagen hylér luftalarmen. Alle, med undtagen af kommissærerne, haster ud. Kommissærerne bliver siddende og spiser deres mad. Der lyder et fjernt brag, da en flyvende bombe falder ned et sted i Berlin. Formålet er at vise den magt kommissærerne nyder og de særlige privilegier der følger med. Formålet er også at vise at luftalarmer ikke er ukendte. Gå til scenen **Restauranten s. 24.**

Tredje og sidste del afslutter dette sideplot. På et tidspunkt, mens Kommissærerne opholder sig på Kommissariatet, begynder luftalarmerne at hyle igen. Alle får besked over højtalerne, at et luftangreb er forestående, og at alle skal begive sig til beskyttelsesrummene. Kommissærerne kan høre hvordan mennesker haster ned i kældrene. Der går minutter. Der er stille i Kommissariatet. Det eneste der høres er alarmernes stadige hylén. Pludselig høres der skud ude på gangen. Går kommissærerne derud, ser de Rheinfels og to menige komme ned ad gangen. De menige er bevæbnet med maskinpistoler, Rheinfels har den ene hånd i frakkelommen. Hvis Dietmar endnu er i live, er han med i gruppen. Sterns ser at hans ven halter en smule, og at han bløder. Kommissærerne lægger to og to sammen, og det kommer til skudkamp mellem grupperne. Stern får sin ven presset op i et hjørne. Rheinfels forklarer sin ven hvorfor han har forrådt Partiet og Idealet, og råder han Stern til at redde sig selv hvis han kan. Derefter dør han klædeligt af sine sår. Gå til scenen **Rheinfels s. 25.**

SCENER

I de følgende scener forekommer der en frygtelig masse beskrivelser og dialog. Det er ikke meningen at disse skal følges slavisk – det ville være fuldstændig umuligt. I stedet håber jeg at de kan være til inspiration.

KORPORALEN

Müller er nem at finde. Kommissærernes elektronhjerne oplyser at han er modtager af Fortjenestepension, og bor i et Krigs asyl i en af Berlins forstæder. Der er lidt af det sædvanlige sladder fra hans soldatertid, men ikke meget. De senere år er der intet at melde fra Ministeriets net af informanter. Korporalen formår åbenbart at leve et stille tilbagetrukket liv.

Bilen stopper ved kantstenen. Kvarteret består af store boligblokke. Mønsterbyggeri. Partiets gave til folket. Kvadrater af fem boligblokke på ræd og række, syv etager høje. Hundrede meter lange. Slidt beton. Vindue efter vindue. Nogle steder repareret med pap, efter at ruderne er blevet smadret. Flere steder stikker der kakkelovnsrør ud af vinduer. Overalt ligger der smuds. Et tyndt lag klæbrigt aske. Alt hvad der kan frembringe en smule varme er væk. Der er ikke et træ at se. Ikke en grøn plante. Blot lidt brunt ukrudt mellem de skæve og brækkede fliser. Overalt Partiets paroler. På mands-høje plakater. Faderens strenge og stærke ansigt. Soldater. Løfter om Sejren. Enkelte slidte vimpler i vinduerne, der prøver at vise, at hér bor en partikammerat. Slogans malet på murerne. Der er ikke mange mennesker. Her en dame, der kommer kørende med en slidt barnevogn fyldt med gammelt bras. En gammel mand der mimrende stavrer sig afsted. Der en gruppe piger der leger. En træt arbejdsmand der slinger hen af gaden, mens han stift kigger i fortovet foran sig. En gruppe Unggardister går deres patrulje, selvsikker i deres viden om, at *de* skal arve verden.

Krigsasylet er en betonbygning, ikke ulig boligblokkene. Bygget af hårde hænder, en gave fra Folket til dem der gav alt. Asylet er omgivet af en høj mur hele vejen rundt. En række mænd kommer vandrende ud af porten med koste over skulderen. De er eskorteret af to værger i

lange brune frakker. Et uniformsband om venstre ærme vidner om deres autoritet.

Kommissærerne modtages i vagten af en ung funktionær. En tynd mand med lange fingre, klædt i et velsiddende jakkesæt. Af uld. Partimærket sidder hvor det skal. Han har svært ved at skjule sin nervøsitet, mens han spørger til kommissærernes ærende. Joeh, Müller. En af beboerne? Ansigtet lyser forklarende op. Joeh, det skulle nok kunne lade sig gøre at snakke med ham. Om de Herrer ville følge med til direktørens kontor? På vejen til kontoret ser de lidt af institutionen. Ti-mands stuer opbygget til centimeter efter krigsvåbenets regulatorer. Store værelser hvor mænd sidder på række og samler metaldimser. En skrattende højtaler med tidens musik, afbrudt med meldinger om produktionskvoter og sejrsmeldinger. Slidte gamle demente mænd der langsomt går op og ned af gangene. Én mangler en arm, én et ben. Rækken af skader er uendelig. De vises ind på et kontor, smagfuldt indrettet med bogreoler og lædermøbler. Direktøren tager imod. Ønsker De kaffe? Nåh, ikke. Aha, Müller. Joeh, nu skal han få sin sekretær til at vise ham ind. Direktøren synes ikke at have den fjerneste idé om hvad kommissærerne taler om. Han kigger på sin sekretær, som forlader kontoret for at efterkomme kommissærernes ønske.

Müller kommer ind. Han virker forlegen. Forvirret. Han har en kost i hånden, som sekretæren resolut fratager ham, og sætter hen i et hjørne. Korporalen kigger langt efter sin kost, og synes så endelig at få øje på kommissærerne. Han synes ikke helt at forstå hvem de er, men han genkender den beslutsomhed som han kendte fra militæret. Med ét synes denne lille ubetydelige mand at rænke sig, at blive til mere end han er. Han virker ærlig, nærmest naiv i sit forsøg på at takkes kommissærerne.

- Udspurgt om Hecht er der ingen ende på hans lovprisninger. Han roser Hecht i høje toner. Hecht er en kammerat der fik ham levende gennem den forfærdelige krig. Müller begynder på en lang udred-

ning af deres bedrifter, hvis han ikke stoppes.. Hecht er en kammerat der loyalt har holdt kontakten vedlige, og har givet korporalen en ægte flaske vodka i ny og næ for at holde modet oppe.

- Mikojan var også en ægte kammerat. Det var i hele taget en fremragende besætning, den på AZ-1980. De to holdt meget af hinanden, kaptajnen og løjtnanten, altså. Joeh, Müller gnækker. Der var den gang der var nogen der påstod at de bollede hinanden i røven. Øj, for et slagsmål. Det var tider.
- Da de tre overlevede, svor de at holde kontakt til hinanden. Men så endte han jo her. Men Hecht holdte kontakten vedlige. Hecht var en kammerat. Hecht snakkede vist stadig med Mikojan. Joe, Mikojan var den eneste der kom ud af det med røven intakt. Den skide Polak. Flyver vist stadig.
- Hvis han bliver konfronteret med Hechts død, virker han chokeret. Han falder sammen i skuldrene. Mumler for sig selv. Hans øjne bliver blanke.

Kommissærerne forlader asylet, og bevæger sig hen til deres vogn. Pigerne har dannet ring, danser, og synger med høje spinkle stemmer. „... så sort som kul. Fare fare krigsmand, døden skal du lide. Den der kommer aller sidst skal i den sorte gryde. Første gang der lader vi ham gå, anden gang lige så, men tredje gang...”

LØJTNANTEN

Løjtnantens flyverbase ligger fem kilometer uden for byen Ziolona Góre, i det vestlige Polen. En køretur på små 160 kilometer. De kan køre til byen via Frankfurt An Der Oder. Det er en lang og kedelig køretur af ældgamle motorveje. Der er ikke megen trafik. Hovedsagelig lastbiler, militærkøretøjer og ensomme personbiler. Vejret er koldt og blæsende, med enkelte regnbyger. Bilens varmeanlæg virker ikke. Efter en lang køretur, og efter at have passeret to vejspærringer, kommer kommissærerne til byen. Flyverbasen er selvfølgelig ikke afmærket på kortet, men ved at spørge lokale, finder de endelig frem til basen.

Det første I ser af basen er vraget af en topersoners jagerbomber, der er styrtet ned inde på en mark. Den har pløjet en lang fure i marken, og talrige vragdele ligger spredt over et stort område. En lastbil, en stabsvogn og en brandvogn holder ved vejkanten, og et par brandfolk er ved at efterslukke det stadig rygende vrag. To officerer går rundt og undersøger vraget. Inde ved vejkanten ligger to bylter dækket af tæpper. De forbrændte rester af besætningen.. Ved siden af ligene ligger de forbrændte rester af en faldskærm, der ikke nåede at folde sig ud.

Kommissærerne ankommer til basen, og bliver vinket gennem vagten. En underofficer kommer hen til bilen, og spørger til kommissærerens ærende. De bliver vist hen til basens hovedbygning. En stor bygning med en masse kontorer. De bliver vist op på den næstkommanderendes kontor. Den næstkommanderende forespørger om kommissærerens ærende. Selvfølgelig kan de komme til at snakke med løjtnanten.. men hvad er kommissærerens ærende? Næ nej, selvfølgelig må det være en sag mellem kommissærerne og Løjtnant Mikojan. Han kigger i sine papirer.. Løjtnanten er over i Hangar 39. Skal han få sin Korporal til at vise herrene derover?

Hvad der sker er op til kommissærerne. Måske beder de om at løjtnanten bliver kaldt op til kontoret, så han ikke kan ane uråd. Lad os blot forudsætte at de siger ja til officerens tilbud.

Sammen med korporalen går I over mod hangarene. Overalt summer det af aktivitet. Rekrutter laver våbenøvelser på en plads. En lastbil kører forbi. Den har to vinger, dækket af en presenning, på ladet. Langt borte kan I høre den høje hyl af en jetmotor som speeder op. I går forbi nogle hangarer hvor jetmaskiner står på rad og række. En gruppe teknikere er ved at montere raketter under vingerne på dem. Endelig kommer I til Hangar 39. Foran hangaren står en slank jetjager. Mallet grå med Eurasiens mærke på vingerne. En gruppe teknikere er enten ved at montere eller afmontere en motor ved hjælp af en kran. Det er hårdt arbejde. En af teknikerne bander stygt på Enhed. Hele operationen bliver overvåget af en løjtnant i en lang overfrakke. Ved siden af ham står en korporal med en maskinpistol over skulderen. Jeres fører råber officeren an. Han vender sig mod jer.

Han er en mand først i fyrrerne. Stadig slank og velbygget. Han har et smalt slavisk ansigt, med høje tindinger. Hans hår er ved at blive gråt. Han har en smal mund. Smuk, skabt som en kvindes. Han har lyse grå øjne, omringet af fine rynker. Han ser på jer. Stikker venstre hånd i lommen. Venter. Holmegaard træder et skridt foran de andre. Er De Mikojan? Løjtnant Sergej Mikojan? Løjtnanten kigger på ham. Ser ham lige i øjnene. Ikke den sædvanlige frygt.. Foragt.. Iskold vrede måske? Hans kæbemuskler strammes. Løjtnanten former et ord med læberne. Ét ord der kan rumme et helt livs følelser. Så trækker han, i én glidende bevægelse, en lille revolver op af lommen, og sætter den mod tindingen. En lille grim sort revolver, hvor hanen og sigtekornene er filet af, så de ikke kan hænge fast i

tøjet. Han trykker af. Et skud knalder hult i den store hangar.

Og hjernemasse flyver ud over korporalen, der intet-anende står ved siden af. Der bliver helt stille, da løjtnantens livløse legeme falder til jorden. Alle står i chok, og ser først på løjtnanten – og så på kommissæ-
rerne. Korporalen river maskinpistolen ned fra skulde-
ren, og afsikrer den. Peger den mod jorden, men i ret-
ning af kommissærerne. Han ser ikke ud til helt at vide
hvad han vil..

Kommissærerne kan sagtens komme ud af situationen. Et par kommandoer vil hurtigt få korporalen til at huske sin frygt for kommissærerne. Men resten af deres tid på basen, bliver de kun mødt med hadefulde blikke overalt hvor de går, efterhånden om rygterne om løjtnantens død spreder sig. Kun de højere officerer formår at lægge bånd på deres følelser. Men deres kølige, formelle måde at behandle kommissærerne lader ingen i tvivl om hvad de inderst inde tænker. Det er som en pisket og kuert lænkehund der underkaster sig sin ejer – men ville dræbe, hvis blot den kunne sprænge sine lænker..

- På løjtnanten finder de kun hans papirer, penge, og andre almindeligheder. Og så et sæt nøgler, heriblandt en bilnøgle. Nøglerne passer til hoveddøren på løjtnantens hus, hans kvarter, hans skab, og oberstens bil.
- Kommissærerne kan undersøge løjtnantens kvarter. Der er ikke noget mistænkelig at finde. Og dog. Blandt mange papirer, bl.a. rapporter, kort og ordreblokke, ligger der også en rekvisitionsblok. Hvis kommissærerne selv spørger om det, så kan der faktisk anes aftrykket af noget skrift. En forespørgsel på lageret afslører at løjtnanten, blandt mange andre mere trivielle effekter, har rekvireret to ét pundspakker med plastisk sprængstof og en tændsats. Rekvisitionen er sanktioneret af en overordnede, der dog nægter at have skrevet under på en sådan, og underskriften må være flask.
- De kan udspørge hans kollegaer om hans gøren og laden. Ingen kan, eller vil fortælle kommissærerne noget de kan bruge til noget. De to andre officerer i den vinge som han havde kommandoen over, fortæller ordknappet at han var en fremragende officer. Metodisk og effektiv.
- De kan udspørge kommissæren som indgav anmeldelse om løjtnanten. Han virker meget nervøs. Kommissærerne kan rejse tilbage til Berlin og glemme alt om episoden, men han er nødt til at blive – mellem totusinde militærfolk der hader synet af ham.

Han kan fortælle hvor løjtnanten boede og hvem han konspirerede med. Intet som kommissærerne ikke allerede kan hive ud af Kommissariatets elektronhjerne.

LØJTNANTENS HUS

Denne scene er lidt speciel. Løjtnanten lånte oberstens bil, og kørte den lange vej hjem. Det var vigtigt at han ikke ville blive savnet. Han parkerede bilen i den tomme lade, og dækkede den nødtørftig med nogle mugne halmballer. Rapporten efterlod han i bilens bagagerum. Næste dag cyklede han til basen som sædvanligt. Da han kom hjem minerede han bilen med ét kilo højeksplosivt sprængstof.

Det er selvfølgelig meningen at kommissærerne skal have rapporten, så hvor meget kommissærerne end kvejer sig, vil bomben ikke gå af. Men på sin hoveddør efterlod han sig endnu én overraskelse. Ikke nogen særlig stor bombe. Blot stor nok til at såre eller dræbe ubudne gæster der ville prøve at overraske ham om natten. Hvis kommissærerne er lidt for selvsikre – så spræng bare én af dem ad helvede til. De burde have tænkt sig om.

Løjtnantens landejendom består af et lille stuehus, en stor lade, og en staldbygning. Huset er af sten. En gang kalket hvidt, nu gråt af ælde. Taget er af skifer. Et del af taget er dækket af en presenning i en grøn militærfarve. Tilsyneladende for at dække et hul i taget. Huset har én hoveddør ud gården, og en dør til om bag på huset. Vinduerne er små og få, og der er fuldstændigt mørkt bag dem. Ved siden af huset ligger en lang og lav staldbygningen. Bygningen er meget faldefærdig, således er taget sunket sammen i den ene ende. Dernæst er der laden. En bygning i træ, med en stor port. Porten er lukket. De tre bygninger danner en lille gård.

Kommissærerne kommer kørende ned til huset ad en lang jordvej. Huset ligger noget alene i udkanten af en lille skov. Rundt om hele ejendommen ligger der store marker, som øjensynligt tilhører forskellige landbrugs-kollektiver. Alle markene ligger mere eller mindre brak, for kollektiverne mangler brændstof. Kun på en enkelt mark går nogle magre kreaturer. De kører ind på gårdspladsen. Der er helt stille. Ejendommen virker forladt. En tom skal.

Kommissærerne kan banke på lige så tosset som de vil, der kommer intet svar. Alt er stille. Hvis de prøver at tvinge fordøren op, bliver den blæst ud i hovedet på dem af en bombe. Dårlig idé. Det er bedre at gå ind af bagdøren. Nøglen til døren ligger under en urtepotte. En sur lugt af forfald slår dem i møde.

- Der er ikke meget interessant i huset. Skabe fulde af gammelt slidt tøj. Gamle slidte møbler. En arbejdsbænk med værktøj. Billeder af fordums lykkelige barndom. Fattige bønder der stirrer tomt på kame-raet. Et gammelt haglgevær står lænet op af væg-gen inde i soveværelset.
- Og så er der selvfølgelig en led lille bombe på for-døren. Ikke nogen stor ladning, blot nok til at gøre personen på den anden side af døre invalid. Det er ikke noget stort problem at afmontere den.
- I kaminen kan de se at der er brændt en masse papi- rer. De var revet i småstykker før de blev brændt, så der er ikke meget at finde. Nogle få ord. Resterne af nogle fotografier.

Det de er kommet efter, står i laden bag nogle halmbal- ler. En grå personbil i flyvervåbenets grå farve. Num- meret passer med at det må være oberstens. Bilen er nødtørftig dækket med nogle halmballer, så den ikke kan ses udefra. Der ligger ikke noget i kabinen. Bilen er låst.

- Der er intet der advarer om at bilen er mineret. Hvis en kommissær åbner bagagerummet, ser han en led- ning som går over åbningen og så lyder der et højt knald, da tændsatsen går af. Løjtnanten har åben- bart misset sit sprængningsrul, for tændsatsen er gledet ud af det mere end ét pund sprængstof der ligger presset op af bagagerummet. Ladningen er stor nok til at sprænge både bil og lade ad helvede til, men sådan skulle det altså ikke gå.
- Desuden ligger der en mappe. En af de sikrede map- per, som udleveres til officerer og kurerer. Den er ikke sådan at bryde op, hvis man ikke lige har ko- den, men de kan jo altid bruge værktøjet der ligger inde i stuehuset. De bør være relativt paranoide nu, men mappen er ganske uskadelig. Den er ikke mine- ret. Men fortæl det ikke til spillerne.
- I mappen ligger der en stor brun kuvert, standard A4, i kraftigt brunt papir. Kuverten er klæbet til, og lukket med sikkerhedstape, forsegle af oberstens underskrift. På forsiden kan de se flyvervåbenets logo, oberstens navn og tjenestenummer, og stemp- let 'Yderst Fortroligt'. En sikkerhedsgrad, som end ikke obersten normalt ville være cleareret til. Åbner de kuverten, kan de se en relativ, i til forhold hvad den omhandler, kortfattet rapport.
- Udlever rapporten til spillerne. Kuverten bør være klæbet til, og påklæbet sedlerne med oberstens navn og tjenestenummer.

DEN BLÅ BLOMST

Selv om man kan komme langt ved at intimidere tanke- forbrydere, så er diskretion nogen gang en bedre vej. Hvis kommissærerne tropper op i cafeen Den Blå Blomst fem mand høj i læderjakker, så bliver der helt stille i lokalet. De lokale holder op med at snakke, og stirrer på de nys ankomne. Ikke alle blikke slås ned når kommissærerne mønstrer kunderne, men følelsen af angst er meget håndgribelig. Hvis de Konfronterer eje- ren, vil han hurtigt få tungen på gled. Der er dog des- værre ikke meget han kan bidrage med. Det vil han gøre alt i sin magt for at overbevise kommissærerne om, mens han nærmest stammer af frygt. Joe, han ken- der da nok Karl. Karl kommer tit her. Hvem han snak- ker med? Ejeren gestitulerer ud i lokalet. Alle der gad købe ham en øl. Karl var ikke specielt kræsen. En flinker mand, ser de. Gode venner med alle, ser De. Folk bli- ver siddende. Efter ti minutter så tømmer den første kunde sit glas, og lusker ud. Én efter en forlader kun- derne cafeen.

Det er bedre hvis kommissærerne spiller efter gehør. F.eks. komme en eller to mand i civil (og ikke i kommissærernes karakteristiske læderfrakker), og tale med folk. Ejeren ved som sagt ikke meget, men i et hjørne sidder en mand og kigger opfordrende på kom- missærerne.

Manden smiler sit smil. Han er en lille mand, med et tæt korpus. Et rundt ansigt, uden de skarpe kanter som hovedparten af befolkningen er mærket med fra alt for små madrationer. Han er klædt i et nusset jakkesæt af tvivlsomt snit. Syet til en anden mand. Men jakkesættet har engang været af god kvalitet. Af ægte uld. Han smiler igen. Denne gang lidt bredere. Der er et glimt af guld i hjørnet af smilet. Han peger på stolene ved bor- det. Nåeh, så De ønsker at tale med Karl? Joe, ham kender jeg nok. Om han var sammen med to mænd? Det kan jeg søreme ikke huske, og dog.. Hvem ved? Måske.. hvis prisen er den rette.

- Jo, han kender da godt Karl. Han har faktisk hand- let med ham. Karl laver lidt småhandel. Ikke noget stort, men hvis man mangler rationeringsmærker, er han nok mand for at skaffe det. Karl kom ofte på Blomsten. Men ikke mine ord igen..
- De to mænd han var sammen med, brød han sig ikke om. Der var noget ved dem. Ja jeg ved ikke, man skal være forsigtig med mennesker nu om dage.. De var ikke fra kvarteret. Det var ikke første gang han havde set dem. To gange havde de været på Blomsten. Der havde de sat sig ved et bord og pas-

set dem selv. Joe, han havde nok set et par af de lokale handlende forsigtigt snakke med dem, men de luskede hurtigt af igen. Først da de mødte Karl var der bid. De var ret glade for Karl, det husker han nok..

- Der var noget ved de to han ikke kunne lide. Derfor tog han nummeret på deres bil. En stor sort bil af ældre model. Og det viste sig nok at være en god idé, siden De Herrer nu syntes at interessere sig for dem. Måske, mod den rette pris..

Manden giver nummeret på bilen. Tilbage er blot at køre tilbage til Kommissariatet og tjekke det i deres elektronhjerne.

NATIONENS SYNDEBUKKE

De kører i tavshed hen til villaen. Gennem de store vilakvarterer med de store huse. Det er aften, og gaderne er mørke. Gadebelysningen er slukket, og har været det så længe alle kan huske. På grund af Krigen. Mørklægningsgardiner dækker alle vinduerne, og kun hist og her slipper der lidt lys ud. Gaderne er næsten tømt for mennesker. Kun en gang i mellem går en ensom person hen af fortovet. Med et hvidt armbånd på frakkeærmet, for bedre at blive set. En sjælden gang en cyklist eller en bil med dæmpede forlygter. De standser de ud foran villaen. Alting er stort set som første gang de kørte forbi, da de fulgte efter Kalmar.

Det er en stor kvadratisk villa, bygget for mere end to hundrede år siden i solide mursten. En stor have foran, med en lidt misligholdt græsplæne og spredte buske. Store træer dækker dele af haven. Vinden rusker i træerne, og visne blade falder ned, én efter en. Enkelte store dråber falder nu. Det ser ud til regn. Foran villaen holder der to rummelige personbiler. De biler som Kalmar rekvirerede. Et lille hvidt lys skinner ud gennem en sprække i gardinet. En svag røg stiger op fra skorstenen. Joe, der er nogen hjemme. I stiger ud af jeres bil, og går op til porten. I trykker på knappen. Der går et lille stykke tid, så går porten op med en summen.

I bliver modtaget i døren af en mand i et jakkesæt. En ung mand i tyverne, meget høj og tynd. Et smalt ansigt med høje kindben. Han er ved at tabe håret, og har en begyndende måne. Han ser slet ikke overrasket ud over at se jer. Med en håndbevægelse viser han jer indenfor.

Og ind i en stor stue. Nej, faktisk er der to stuer, delt af en glasdør. Den første del er en spisestue. Der er mange møbler. Et enormt spisebord med masser af stole. Reo-

ler med gammelt skåret service. Gamle naturmalerier i guldrammer, og falmende billeder af alvorlige mænd i jakkesæt. En halv snes store kufferter står på gulvet. Spisebordet er fyldt op af forskelligt teknisk udstyr. Et par elektronhjerner. En radio. Flere radioer, og stål-båndsoptagere. Snesevis af ledninger forbinder udstyret til hinanden. En mand sidder ved en af radioerne med høretelefoner på. Han er lige i starten af trediverne. Et rundt velnæret ansigt. Sorte runde briller. Hvid skjorte og mørkt slips. Et skulderhylster hvori der sidder en pistol og en radio. Da han ser kommissærene tager han hovedtelefonerne af og følger tavst dem med øjnene. Rejser sig op og følger med. Den anden del af stuen er et opholdsværelse. Store tunge møbler i massivt egetræ og gammelt læder. Gamle malerier. Det eneste lys kommer fra pejsen, hvor der er tændt op. Den høje tynde slår begge dørene op. Der er varmt. Der lygter af røg og indelukthed. En person står ved et vindue og kigger ud i regnen. I kan se gløden fra hans cerut. Han vender sig mod jer. Det er den skaldede mand.

Det er umuligt at forudse hvad der vil ske i denne scene. Det kommer fuldstændig an på hvad spillerne gør. Tjekov vil, på overfladen, tage let på at kommissærene sådan tropper op i hans villa. Måske har han endda aflyttet dem, og ved nøjagtigt hvad de har snakket om. Han er ikke på nogen måde bange for dem. Han vil i første omgang prøve at få kommissærene til at slappe af. Han vil ironisere over at det er lykkedes dem at finde ham. Og så vil han spørge hvad han kan hjælpe dem med. Han lytter tavst til beskyldninger, benægter intet, ryster blot beklagende på hovedet. Med et lille overbærende smil på læben. Han prøver at finde ind til det der interesserer ham mest; kender kommissærene til hvad Hecht arbejdede med? Kender de til rapporten? Har de den? Har de åbnet den? Hvis ikke, så vil han affærdige dem på en måde der ikke er til at misforstå. Hvad der er sket, er sket med et formål kommissærene intet kender til. Gå I bare hjem og glem alt om denne sag. Tro mig, det er bedst for alle parter.. Men hvis han ved at de har læst rapporten, så er det en anden sag.

Tjekovs holdning bliver mere fjern. Han står og stirrer på jer.. nej, igennem jer. Han stikker hånden ind i jakken og tager et etui frem, Tager sig endnu cerut. Ikke krigsblandingen. Den rigtige vare. Tænder den. Ser mod jer. „Så I har læst rapporten?“ Han vifter afværgende med hånden, og siger skarpt, „nej, benægt ikke. Som I kan se,“ han peger ind mod udstyret i den anden stue, „så har vi haft rigelige med muligheder for at finde ud af det.“ Han ryster på hovedet, „det var ikke så godt.“

Den ene af assistenterne forlader stille lokalet. Tjekov kigger på kommissærerne. Tager et langt sug. „De skulle aldrig – aldrig have lavet denne rapport. Hvad formål skulle det tjene?“ Han begynder at vandre op og ned af lokalet. „Jeg føler jeg skylder jer en eller form for forklaring.“ Tjekov sukker, „Så længe jeg kan huske har der været krig. Nogle gange mod Oceanien. Nogle gang mod Østasien. Krigen har bølget frem og tilbage. Nogle gange har der været sejre. Nogle gange nederlag. Men det har aldrig – og det er vigtig – det har aldrig kommet til en afslutning. Ved De hvor længe Krigen har varet ved? Omkring 170 år.“ Han bliver mere agiteret, „millioner er faldet på slagmarkerne. Enorme ressourcer er blevet sat ind. Til, hvis vi skal være ærlige, ingen verdens nytte. Da jeg var en ung, svor jeg, at når jeg sad på magten og havde indflydelse, ville jeg stoppe krigen. Og ved De hvad? Jeg var et fjols. For vi har brug for krigen. En hersker regerer ikke fordi han har sit folks kærlighed. Nej, han regerer ved hjælp af frygt. Folkets frygt for ‘de andre’. Frygten for hvad ‘de andre’ vil gøre ved dem. Og de frygter dem, tro mig. De frygter for terror. Brand. De frygter for kødets smerte. Og, i sidste ende, de frygter for udslættelsen. For det hvide glimt. Og for mørket der kommer bagefter.“

Han sukker dybt, „Og fyrsten. Os. Dem og mig – og resten af systemet – er det eneste der står mellem dem og mørket.“ Tjekov stopper og vender sig mod kommissærerne, „og uden den frygt, hvad er vi så..?“ Han tager et sidste sug på cerutten, og tværer den ud i askebægret. „Forstår De nu? Forstår De hvad det var obersten havde gjort? Hvorfor vi ikke kunne tillade os, at nogen sad inde med viden om at atomvåbnene ikke længere er en trussel?“

Døren går stille op i den anden stue. Tre af Tjekovs medhjælpere kommer ind i stuen. De to af dem har trukne pistoler, den sidste har en lille sort maskinpistol. Tjekov siger alvorlig. Stille. „Jeg må bede Dem om at ligge Deres våben. Jeg beklager.“

Kommissærerne afvæbnes og bindes med en stykke plastik. Med mindre nogen af kommissærerne gør modstand, foregår det stille og uden den store dramatik. Hvis nogen gør modstand, slås de brutalt ned. Kommissærerne føres ud i haven. Der står allerede en lastbil med soldater og venter.

Det er morgen. I har kørt gennem natten i flere timer, i en kold, skrullende lastbil. Alene med hver jeres tanker. På hver side af jer sidder en soldat. I sorte uniformer, uden distinktioner. Køreturen foregår i tavshed. Der er ikke noget at sige – og de ville sikkert ikke for-

stå jer alligevel. Efter timer stopper kortegen. Det er koldt. I fryser. I kan høre aktivitet. Bildøre der smækker. Vognkommandøren sidder af, og snakker lavmælt med chaufføren på slavisk. Efter hvad der må være ti minutter kommer han hen til bagenden af lastbilen. Bagklappen smækkes ned, og I hjælpes ned af ladet af soldaterne. Stærke, myndige hænder. I bliver stillet op på en række i vejkanalen.

I lastbilens lygter kan I se jeres tjenestebiler. Tjekovs medhjælpere er ved at rigge et eller andet til i bilerne. I er ikke i tvivl om hvad der skal ske. Fem kommissærer dræbt af folkefjender på vej til en vigtig mission i Tjekkiet. Dræbt i et svigefuldt baghold. Men forbryderne er allerede blevet anholdt. Og frigjort. Retfærdigheden er sket fyldest..

Begravelsen vil sikkert blive smuk.

Tjekov kommer hen til jer. Soldaternes fører laver kuskslag for at holde varmen. Soldaterne stiller sig op foran jer. „Er der nogen der har noget at sige?“ Tjekov kigger alvorligt på kommissærerne. Stille. Det er underforstået, at hans spørgsmål er en formsag. At han forventer at kommissærerne optræder standsmæssigt. Ingen pinlige scener, tak. „Nå, ikke?“ Tjekov vender sig mod officeren, og nikker til ham. Officeren gør tegn til sine soldater. De sætter geværene til skuldrene...

RESTAURANTEN

På et tidspunkt, mens kommissærerne er ude på en opgave i byen, og gerne mens de er på vej hjem til Kommissariatet, så antyd for den at det er på tide med et hvil. De har været tidligt oppe, og har hverken fået vådt eller tørt siden Frau Erikson kom rundt med formiddagskaffe. Det gør nu ikke så meget. De kender en restaurant der ligger ikke langt fra Kommissariatet. Et udmærket sted. Hvis man har forbindelser. Og det har kommissærerne.

Det er et almindeligt hus, som ligger ud til et af hovedstrøgene. Det har måske engang været en lagerbygning. Hvem ved? Men det er det ikke længere. Bag den anonyme hoveddør gemmer sig en lille, men udmærket restaurant.

Der er fyldt med mennesker i restauranten. Overtjeneren kommer hen til kommissærerne. De kan allerede se det beklagende blik i hans ansigt, men det forsvinder da han ser hvem det er han har for sig. Han knipser i fingrene, og en tjener tager mod deres frakker. Han viser kommissærerne hen til et bord. Dagens menu?

Joe, i dag kunne han tænke sig at tilbyde de Herrer kartofler og kål med pølser, og dertil måske et glas øl? Sågerne Hr. Han går igen, og efterlader kommissærerne til deres samtale. I løbet af kort tid kommer øllet, efterfulgt få minutter senere af tallerkener. De damper af varmen. Hvide kartofler, med kål til. Store pølser der endnu drypper af fedt. En god tyk sovs til. De kan se et yngre velklædt par komme ind i restauranten. De kigger langt efter kommissærernes bord, men afvises af overtjeneren. Manden brokker sig, men afvises endnu engang. Høfligt, men bestemt.

Overtjeneren går forbi deres bord, hen til en herre i hjørnet. En korpulent herre i et dyrt jakkesæt. En kort samtale, så forsvinder tjeneren ud bagved. Han kommer tilbage med en flaske vin. Nærmer sig høfligt kommissærernes bord. Om de Herrer kunne tænke sig en flaske vin til maden? Det er en spansk vin. Udmærket kvalitet.. han kan anbefale den. Vinen er i en grøn flaske, den har endda stadig etiketten på. En uhørt luksus, mindst en månedsløn for en arbejder. Men det skal ikke koste dem noget.

Giveren er herren i hjørnet. De kigger der over. Manden nikker, og rejser sit glas til hilsen. Han har en tilsvarende flaske stående på sit bord. Én flaske til en person. Nu genkender kommissærerne ham. Folksvar. En leverandør til Krigsvåbenet. Rygterne siger at han ikke er til at spøge med. Hvis de giver deres tilladelse, skænker tjeneren op og lader flasken stå.

Og ja, den smager fortrinlig. Tør og rund. De spiser videre i tavshed. Pludselig kan de høre en høj sørgmodig hylen. Luftalarmen. Mennesker omkring dem ser sig forvildet omkring. Overtjeneren kommer ind i lokalet, og beder med ophøjet værdighed alle om at forholde sig roligt. Hvis blot de vil komme denne her vej, skal de snart være i sikkerhed. Rolig nu, min Herre, der er plads til alle. De fleste mennesker forlader lokalet. Folksvar kigger spottisk på al hurlumhejet, og bliver siddende. Nyder sin mad i knusende ro. Måske bliver kommissærerne også siddende. Den infalske hylen bliver ved. Overtjeneren kommer tilbage. Han ser ud som om han hellere ville være i kælderen, men efter ét blik på fabrikanten bliver han . Går rundt til bordene, og dækker maden til. Så lyder der et højt drøn. Et stykke væk, men alligevel for tæt på til at det er behageligt. Glasene klirrer sagte. Overtjeneren farer sammen, og kigger uroligt på ovenlysvinduet. Men det bliver ved det ene nedslag.

RHEINFELS

Forræderen har fået lagt de sidste brikker på plads. Hans plan med at vildlede Stern har købt ham nogle uger, og det har været nok. Tid til et sidste anslag.

Rheinfels og Bevægelsen har besat en kontrolcentral hvorfra luftalarmerne aktiveres, og har fået infiltreret Kommissariatet med en lille gruppe partisaner med militær erfaring. Rheinfels får udsendt en luftalarm mod atomvåbenet over Kommissariatets højtaleranlæg, og mens folk styrter i beskyttelsesrummene, bevæger gruppen sig ned i arkivet. De nedkæmper vogterne dér. Alle brandskabe med papirer åbnes, og der anbringes sprængladninger og brandbomber i arkiverne. Det er et vovet anslag, der vil lamme Kommissariatets arbejde i lang tid fremover, og, måske, vil købe Bevægelsen tid til at omorganisere og styrke sig.

Kommissærerne sidder i deres kontorer og diskuterer sagen, da luftalarmerne i kvarteret begynder at hyle. De kan høre hvordan trafikken standser. Råb nede fra gaden. Enkelte medarbejdere i Kommissariatet begiver sig mod kælderen, men vanen tro blive kommissærerne siddende og arbejder videre. End ikke de to sekretærer stopper op. Der kommer en høj tone fra højtaleranlægget, efterfulgt af „Luftalarm! A-Signal. Der er risiko for nedslag af atomvåben. Alt personel skal begive sig til beskyttelsesrum. Dette er ikke en øvelse. Luftalarm! A-Signal. Der er risiko for nedslag af atomvåben...“ Sekretærene kigger nervøst over mod kommissærerne. Så begynder de at lukke elektronhjerne ned, og låse papirer nede i skuffen. Ude på gangen kommer der liv. Folk begynder at haste forbi ude på gangen. Få minutter senere er sekretærene færdige, og forlader kontoret. Urolige, men fattede. I løbet af minutter er Kommissariatet tømt for mennesker. En vagtkaptajn stikker hovedet ind og opfordrer kommissærerne til at gå i kælderen, men griner barsk da han afvises, „Jeg vil sku også hellere dø en ren død, i stedet for at blive begravet som en rotte. Han går videre. Minutterne går. Der er stille, bortset fra sirenerne hylene. Sådan går der tyve minutter.

Da afløses stilheden af en maskinpistols knalden ude på gangen. Kommissærerne ser målløse på hinanden, griber deres pistoler og styrter ud. Ude på gangen er en lille procession på vej mod kommissærerne. To-tre menige vogtere med maskinpistoler, anført af Rheinfels der, hvis han er i live, fører Dietmar foran sig. Han er i håndjern. De ser kommissærerne. Stern kan se at hans ven halter, og at Rheinfels efterlader blodpletter på gulvet. En af vogterne skyder en salve hen af gangen.

Alle kaster sig til siderne.

Det er selvfølgelig meningen at kommissærene skal nedkæmpe gruppen uden de store tab, så derfor skal antallet af vogtere afpasses til kommissærene. Snyd med tegningerne om nødvendigt – dette er ikke et strategispil. Vogterne er ikke meget bevendt og nedkæmpes. Dietmar fanges i dobbeltild, og dør som en hund. Rheinfals drives op i en krog. Han bliver ramt af et skud og synker om, dødeligt såret.

Der er ikke meget at gøre – Rheinfels er ramt i maven og er ved at forbløde. Han sidder halvt op af væggen, holder sig til maven. Holmegaard ser hadefuldt på ham, og ser ud som om han hellere end gerne vil frigøre ham på stedet. Stern holder hånden afværgende op, og knæler ved siden af sin ven. Rheinfelt ser op på ham. „Som du ser, er jeg den du søger, Hans.“ Hans ansigt fortæller sig i en grimasse. Stern ser ned på ham. Hans ansigt er hårdt. Skåret i granit. Han siger bydende, „hvorfor?“

Rheinfels ryster afværgende på hovedet. Ser på sin ven, „Fordi de forvandlede vores drøm til et helvede, Hans. Fra styrke til svaghed. Fra renhed til smudsig.. køb-

slåen. Jeg.. Kan du ikke se det i deres ansigter? Vi har forrådt folket. Kan du ikke?“ Han kigger bedende på Stern. Stern reagerer ikke. „Nej, det kan du vel ikke. Har aldrig kunnet. Jeg har altid beundret din evne til at tro, Hans. Du har altid været så sikker. Men jeg kan ikke tro, Hans. Ikke længere. Ikke efter jeg så mine kammerater dø på slagmarken. Og for hvad? For at snylterne kan leve fedt, og kan blive ved med at leve fedt. Partibosser, generaler. Rakkerpak! De..“ Han hoster blod op, „Vores drøm er død. Jeg.. Lad falde hvad ikke kan stå. Jeg. Kun folk som dig og Roost holder det oppe. Forhindrer det i at kvæles i sit eget bræk. Jeg.. Jeg har skudt Roost, Hans. Kan du tilgive mig? Roost.. Jeg kunne ikke.. dræbe.. dig. Red dig.. Red dig selv. Hans.. Vi har altid.. ven...“

Roost sidder bag sit skrivebord. Han er død, ramt af et skud i hjertet. Han sidder og kigger forbløffet foran sig, som om han ikke helt forstår, hvad der har ramt ham. Som han sidder der alene, ensom, bag sit skrivebord med de mange papirer, sagsmapper og krævende ordre – er han opfyldt af ro. Et liv er til ende. Ansvarets byrde er taget fra hans skuldre. Han har fået fred.

GALLERIET

Galleriet er delt op i tre kategorier; De dømte, som er de personbeskrivelser spillerne først får udleveret, Spilpersoner, som er kommissærerne samt deres kontakter, Bipersoner, som er alle de andre.

DE DØMTE

Dietmar Blohn

Tankeforbryder

En lidt genert ung mand, med stor intelligens og et endnu større hjerte. På grund af hans moralske integritet og stille karisma, var han samlingspunktet i gruppen på universitetet. Han var ved flere lejligheder kurer mellem en kommissær og folk i Bevægelsen. En opgave han frygtede for – og til sidst gik det da også galt. Hans gruppe blev afsløret efter et anonymt tip, og hele gruppen har været i skærpet forhør i ugevis. Trods den tortur han har været udsat for, har Dietmar holdt mund med hvad han ved om kommissærens identitet.

Monica Blohn

Tankeforbryder

Hun er en viljestærk og enerådende pige, og var den stærkeste drivkraft i gruppen, hende der fik de andre til at gå det lille skridt videre, selv om fornuften bød at det var tid til at stoppe. Man kan til en vis grad sige, at hun var med til at kaste gruppen ud i ulykken. Hun ved det, og fortryder ikke meget, kun de lidelser som hendes lillebror bliver udsat for.

Alain Detourilles

Tankeforbryder

En høj ranglet, meget intelligent ung mand. I høj grad hjernen i gruppen. Ideologen. Ham som formulerede artiklerne i den pamflet som gruppen fordelte, og var hjernen bag nogle af de happenings gruppen også stod bag. Hans modstand til Partiet var styret af had. Han hadede systemet for hvad det gjorde mod hans far. Hadede systemet for det den nu gør ved ham.

Sigmar Bauer

Tankeforbryder

Hvad laver denne svagelige kryster i en undergrundsgruppe? Han som er bange for at gå alene hjem om aftenen. Bange for hvad fader kan finde på, når han kommer fuld hjem? Måske er han bare med fordi han ser op til Dietmar, og gerne vil være som han. Måske var Sigmar den modigste af de fem. Ham som trodsede angsten i sig selv, og gjorde hvad han måtte gøre.

Frans Horst

Tankeforbryder

Frans far var en partifunktionær af en vis betydning. Hvad laver Frans så i Bevægelsen? Et oprør mod sin fader, som ikke tager sig tid til hverken ham eller hans alkoholiske moder, men bruger næsten al sin tid på møder.. med en dame ude i byen. Eller en pikant leg med ilden der gik galt? Eller måske blot fordi han godt kunne tænke sig at komme i bukserne på Monika? Hvem ved? Frans?

SPILPERSONERNE

Hans Stern

Kommissær i Ministeriet for Sikkerhed

FYS 30	IND 50	PSY 40	KOM 50
KOR 30	INT 40	VIL 60	POS 60

Færdigheder: Bureaucrati 40, Computer Systemer 40, Forhøre 60, General Videnskab 40, Gennemsnit 40, Håndvåben 30, Køre Bil 30, Lederskab 50, Psykologi 50.

Personlighed: Æstetisk, disciplineret, psykologisk

Hans Stern er, og har altid været, drevet af om drømmen om utopien. For ham er drømmen om en stærk nation, ledet af stærke ledere, det højeste opnåelige ideal. Krigen er for ham kun et middel til at opnå denne drøm,

et nødvendigt onde indtil den skønne dag oprinder, hvor nationen kan rejse sig i ungdommelig vitalitet og skønhed. Hvor jorden og dets folkeslag er samlet i enighed bag én leder. Han er en æstetiker – og ikke så lidt naiv. Han ser ikke fattigdommen, usselheden, de små snuskede aftaler, og løgnene. Han ser de rænke Unggardister, de pragtfulde flyvemaskiner, de lange lige veje, og de storladne statspaladser. Stern stiller høje krav, ikke bare til omgivelserne, men også til sig selv. Skønt han kunne leve rimeligt behageligt, lever han en stille tilværelse i et lille værelse. Han har altid sat Nationens behov før sine egne. Han er disciplineret og har altid ydet sit bedste. Derfor er han heller ikke blevet gift, for der har ikke været plads til en hustru i hans liv. Disse høje krav har også gjort, og han ikke har haft meget til overs for de utilpassede. Hvis folk ikke kan yde noget til fællesskabet, har de ikke krav på eksistens. Stern har dygtigt og tålmodigt jagtet afvigere og forrædere hele sit voksne liv, og har uden skånsel fjernet alle individer der kunne svække Nationen. Stern har de sidste to år set tegn på svaghed i Kommissariatet. Først var tegnene svage, men de syntes at danne et mønster, og Stern er nu overbevist om at der findes en forræder højt oppe i hierarkiet. Stern ved at hans tid snart er over, men han ser det som sin pligt at fjerne denne kræftbyld før han trækker sig tilbage.

Albert Hager

Kommissær i Ministeriet for Sikkerhed

FYS 40	IND 60	PSY 30	KOM 40
KOR 60	INT 50	VIL 30	POS 50

Personlighed: Ensom, tvivlende, melankolsk

Færdigheder: Bureaucrati 50, Computer Systemer 50, Forhandle 40, Forhøre 30, Gennem søge 50, Håndvåben 60, Gennem søge 50, Løbe 40, Køre Bil 60.

Albert Hager startede ud som Stern. En ung mand forblindet af Partiets paroler om styrke og opofrelse. Det var en lykkelig tid for Hager. En tid med sammenhold i Unggarden. Parader med tusinder af stærke unge mennesker, faner blafrende i vinden. Sportsmesterskaber som Hager udmærkede sig i. Ugerevyer med berusende meldinger om sejr. Sejr! Den første tvivl kom på Ruslands iskolde stepper, hvor Hager oplevede krigens rædsler. Han vendte hjem i god behold, men med ar på sjælen. Nu kunne han se skidtet og fattigdommen. Hans fortvivlelse vendte sig til vrede mod Nationens fjender, som havde påført Folket denne ydmygelse. Med sine udmærkede soldaterpapirer, kom han relativt nemt ind

i Ministeriet for Sikkerhed. Han var nu en del af en elite, der beskyttede folket mod de værste af alle fjender, forræderne i egne rækker. Det var hvad han fik fortalt, men årerne lærte Hager noget andet. Efterhånden som han steg i graderne, fik han flere og flere privilegier. De handlende i hans kvarter kom med gaver, når hans hustru handlede ind. Vigtige mennesker kontaktede ham for at få gode råd, eller tilbyde deres hjælp. I Starten var Hager smigret, men han så efterhånden hvad spillet gik ud på. Det handlede ikke længere om Folkets bedste. Det handlede i stedet om at berige sig selv. I Kommissariatet. I Partiet. I Ministerierne. Hans kone er død. Selv er han nu en ældre mand. Han kan se tilbage på et liv bygget på en løgn. Og han er ved at brække sig over det liv han har ført. De lidelser han har påført mennesker, i nationens interesse. Man han har ikke andet tilbage.

Erik Holmegaard

Kommissær i Ministeriet for Sikkerhed

FYS 30	IND 50	PSY 30	KOM 60
KOR 40	INT 60	VIL 40	POS 50

Personlighed: Personlig, vulgær, egoistisk

Færdigheder: Bluffe 60, Computer Systemer 60, Forfalske 60, Forhandle 60, Forhøre 40, Gennem søge 60, Håndvåben 40, Kontakter (underverden) 60, Køre Bil 40.

Holmegaard har aldrig været fanget ind af Partiets paroler. Hans far, en lavere embedsmand, var en god læremester. Der var altid kød på bordet om lørdagen, og om vinteren var der altid rigeligt med koks. Ingen behøvede at fryse. Holmegaard blev belært om hvordan man bar sig ad. Når han kom hjem fra skolen med røde ører efter en øretæve fra en lærer, fortalte hans far ham hvordan han kunne indynde sig hos dem der sidder med magten. Når han kom hjem med forrevne klæder efter slagsmål, lærte han hvordan man får fældet sine fjender. Holmegaard var en kvik dreng, og hørte efter hvad sin far fortalte, og han gik ud med de bedste karakterer i sin klasse. Da tiden nærmede sig hvor han skulle tjene Nationen med våben i hånd, kom han ind i Sikkerhedsstyrkerne. En kasse vin i de rette hænder sørgede for dette. Siden da er det gået hånd i hånd. Nu er han Kommissær og en frygtet mand i barndoms-kvarteret. Holmegaard er nu ikke specielt interesseret i at jage afvigere. De er så ynkelige, at det end ikke er besværet værd. Men det er en udmærket position til at komme videre. Gerne til Partiet. Alt hvad der mangler,

er blot en åbning. En åbning som Holmegaard nok skal forstå at udnytte. For Holmegaard véd at der findes mennesker, og så findes der kvæg. Kvæget er dem der affinder sig med forholdene, og følger flokken hvorhen den nu bliver ført. Mennesker er dem der tør tage skæbningen egne hænder. Det ser Holmegaard ikke noget som helst galt i. Systemet råber på at blive udnyttet, og Holmegaard er der blot til at udnytte mulighederne.

Klaus Hober

Kommissær i Ministeriet for Sikkerhed

FYS 40	IND 40	INT 30	KOM 30
KOR 50	INT 30	VIL 60	POS 30

Personlighed: Pligtopfyldende, stærk, diciplineret.

Færdigheder: Forhøre 60, Håndvåben 50, Pistol 65, Gennemsnit 60, Kontakter (Militæret) 30, Køre Bil 50, Lederskab 30, Overvåge 60, Sprængning 40.

Hober har altid villet være soldat. Lige fra han som lille voksede op i Børnehuset. Han så ugervejerne uge efter uge. Hvordan de unge modige soldater slog Østasiens styrker tilbage fra Jerusalem. Hvordan de fejrede sejren med unge smukke piger i Paris. Det jævne liv blandt kammeraterne, i kamp mod Folkefjenderne. Styrke og sejr. Da han var færdig med skolen meldte han sig straks til Krigsvåbenet, og kom ind i Panserinfanteriet. Hans første kamp oplevede han i et slag mod Østasiens tropper, på Ruslands iskolde stepper. Det var et helvede, man han gjorde sin pligt. Siden fulgte slag efter slag. Nogen gange blev fjendens styrker trængt tilbage – nogen gange blev egne poster løbet over ende. Men Hober overlevede og fik ledelsen af sin egen deling. Hans tid i Krigsvåbenet sluttede da en af hans soldater, segnefærdig af træthed, tabte en granat i hullet hvor delingen gemte sig. Hober husker ikke mere før han vågnede op i en hospitalsseng. Hober blev hårdt såret, og det ene ben blev stift. Han havde nu kun valget mellem et liv på fabrikkerne, eller i politiet. Han valgte det sidste, og blev overført til Ministeriet for Sikkerhed. Skønt han er god til sit arbejde, og er steget pænt i graderne, så afskyr han sit arbejde inderst inde. Det er ikke noget arbejde for en soldat. Nogle af de ting han gør i Nationens tjeneste er.. gemene. Han kan også se, at mens nogle må bøde for deres tankeforbrydelser med lovens hårdeste straf, så slipper andre – hvis de har de rette forbindelser. Det er ikke rimeligt. Hober bryder sig ikke om det, men han kender sin pligt. Og gør den.

Kolja Gubrowski

Kommissær i Ministeriet for Sikkerhed

FYS 40	IND 50	PSY 50	KOM 40
KOR 40	INT 50	VIL 40	POS 50

Personlighed: Loyal, detaljeret, upersonlig

Færdigheder: Analyser Efterretninger 50, Bureaucrati 40, Forhøre 40, General Videnskab 50, Gennemsnit 50, Håndvåben 40, Jura 50, Kontakter (Partiet) 40, Køre Bil 50.

Gubrowski har egentligt ikke nogen ide om hvordan han er havnet i Ministeriet for sikkerhed, og så som kommissær. Han er uddannet jurist, og blev ansat som sagsbehandler i Ministeriet for Sikkerhed. Der var mange sager. Mange. Visse sager førte ham til Kommissariatet. Til forhør i kældrene. Det var ikke let, men han tilpassede sig. Det var jo ikke ham der gav ordrene. Og det hjalp at de var tilfredse med ham. De var glade på Kommissariatet for hans indsats, og hans chef omtalte ham rosede over for de andre medarbejdere. Men så kom ordren. Forfremmelsen. Til kommissær. Hans chef ønskede ham overstrømmende tillykke. Det var lidt af et chok, men endnu engang tilpassede han sig. Han adlød jo bare ordre. Men det tog på ham. Han sov ikke altid så godt. Det var forhørene. Hvad han så. De ting der skete afvigerne. Hvad han gav ordre til. Personligt var det ham meget imod. Men han følte sig presset af hans nye kollegaer. Og gennem årene var han med til stadig mere. Gjorde ting der før ville være utænkeligt. For at hans nye kollegaer ikke skulle foragte ham. Men det er stadig ikke godt. Jo, i teknisk forstand er disse mennesker forrædere mod staten, og bør idømmes den strenge straf der bliver dem til dels, men det han ser er ham imod. De bliver udsat for ting som der ikke er hjemmel for i loven. Det ved han, naturligvis. Han har prøvet at snakke med Roost, hans overordnede, om det. Og Roost har lovet at se på sagen, men intet er sket. Det fortsætter ufortrødent. Han har prøvet at søge forflyttelse, men det er hver gang blevet afvist – venligt, men bestemt.

KONTAKTER**Loge Rheinfels** (Steinfeldt)

Kommissær og forræder.

Se hans beskrivelse side 32

Viden: Han har stor viden om magtkampene i Kommissariatet, og om Bevægelsen, den gryende modstandsbevægelse.

Kan: Hvis Stern går over på hans side, kan Rheinfels sætte ham i kontakt med Bevægelsen, men den kan næppe redde Stern.

Günther Hostmeyer (Holmegaard)

Sortbørshandler

Viden: Han ved hvem der er hvem i den sorte økonomi. Han har muligvis også snavs på flere officielle personer.

Kan: Han kan skaffe kontakter i underverdenen. Der er stort set heller ikke det han ikke kan skaffe - spørgsmålet er blot om køberen er villig til at betale prisen.

Edvard Munck (Hofer)

Officer i Krigsvåbenet.

Ved: Han ved hvem der er hvem i Krigsvåbenet, og hvem der sidder i toppen i Ministeriet for Fred.

Kan: Han kan skaffe ting fra Krigsvåbenets lagre inden for rimelighedens grænser. Han kan skaffe spilpersonerne kontakt med utilfredse kredse blandt officersstanden.

BIPERSONERNE**Uwe Hecht**

Oberst i flyvevåbenet

Personlighed: Grundig, loyal, kammeratlig.

Oberst Hecht var en officer med lang karrierer bag sig. Først som jagerpilot, og senere som kaptajn på en jagerbomber. Han blev skudt ned og såret, og blev overført til den logistiske afdeling. Her fik han en teknisk uddannelse og fik ansvaret for leverancer af ammunition og reservedele. Hecht fik til opgave at undersøge hvorfor nogle atombomber ikke var detoneret, og fandt ud af, at ingen af de tre magters atomvåben længere virkede. På grund af sin viden blev Hecht anset for en sikkerhedsrisiko, og han blev myrdet af Tjekovs håndlangere.

Karl Hecht

Søn af Oberst Hecht

Personlighed: Usikker, egoistisk, frygtsom

Karl er den forsømte søn af obersten. Siden hans moder døde af tyfus for nu snart ti år siden, er Karls opdragelse blevet overladt til Hechts husbestyrerinde. Overladt meget af tiden til sig selv, er Karl ikke overraskende kommet i skidt selskab. Han driver lidt sortbørshandel på skolen hvor han formodes at studere, og vil gerne tro at han er mere af en verdensmand end han kan leve op til. Karl er blevet hængt op på mordet på sin far. Han sidder nu i en kold fængselscelle og venter på hvad skæbnen har tiltænkt ham.

Alster Folks

Oberstens husbestyrerinde

Personlighed: Skuffet, mistænksom, frygtsom.

Frau Folks har været Hechts husbestyrerinde, og erstatningsmoder for Karl nu i mange år. Hun er et produkt af sin tid. Sin ungdom gav hun til Partiet, sin mand til Nationen. Hele hendes voksne liv har handlet om at vaske trapper og at få de knappe rationeringer til at strække. Alt hvad hun har tilbage er et glædesløst liv med obersten og hans søn. Og så den uendelige familierie, *Familien Maach*, lørdag aften på teleskærmen.

Werner Roost

Generalkommissær i Ministeriet for Sikkerhed

Personlighed: Detaljeret, disciplineret, æstetisk.

Roost er spilpersonernes chef og faderlige forbillede. Han har været i Kommissariatet i flere år end nogen kan huske. I alle disse år har han tjent Partiet og Nationen, og jaget dets fjender med utrættelig energi. Han er en levende legende - frygtet for hans ubestikkelighed og krav om disciplin, respekteret for hans evner til organisere sine folk, og få dem til at yde deres bedste. Roost er nu en gammel mand, og er faldet noget af på den, men han er stadig meget respekteret af sine underordnede, der forsvarer ham loyalt mod ethvert anslag fra andre, mere ambitiøse afdelinger i Kommissariatet. Han har aldrig haft andre ambitioner end at passe sit job til sin overordnede tilfredshed. Han forsøger at holde sig uden for de magtspil der udspiller sig i ministeriet. Han føler at dette 'interne kævleri' er upassende for organisationen. Han føler et vist ubehag ved vold, og vil ikke involvere sig personligt i sine folks sager.

Britta Erikson og Elna Stötter

Kommissærernes sekretærer og praktiske grise. Sådan nogle som laver kaffe til dig, ved hvor du altid glemmer dine briller, husker på din kones fødselsdag og som bare véd hvor rapporten angående sag nr. 182/192/03V befinder sig i øjeblikket.

Hans Kalmar

Generalkommissær i Ministeriet for Sikkerhed

Personlighed: Pragmatisk, loyal, ambitiøs.

Kalmar er en af syv generalkommissærer i hovedkvarteret i Berlin. Kalmar har opnået sin position i en relativ ung alder. Han er kun i midten af fyrrerne. Han er grundlæggende loyal mod Partiet og Nationen, men er på den anden side heller ikke bleg for at skære nogle hjørner og indgå nogle kompromis'er, hvis det kan gavne Kommissariatet, ham personligt, eller nogle af de folk der er loyale mod ham. Hans pragmatisme har bestemt ikke hæmmet ham i hans karrierer. Kalmar har langt hen ad vejen forstået at spille spillet, men er ved at blive fanget i et net han ikke forstår. Han ved ikke hvorfor han har fået besked på at dække over mordet på Hecht. Han kan ikke lide det, men er indstillet på at parere ordre fra Partihovedkvarteret.

Stefan Grau

Kalmars højre hånd

Personlighed: Loyal, fantasiløs.

Stefan Grau er Kalmars højre hånd og fortrolige. Grau har, ifølge rygter, tjent sammen med Kalmar i Rusland som hans oppasser. Dette passer meget godt med, at skønt han har titel af kommissær, laver han intet opklaringsarbejde, men løber kun ærinder for Kalmar. Grau er fuldstændig loyal mod Kalmar, og vil, om nødvendigt, gå i døden for ham. Han er på den anden side heller ikke særlig opvakt, og hans loyalitet kan sagtens bruges imod ham.

Loge Rheinfels

Kommissær og forræder

Personlighed: Kompromisløs, hadefuld, selvdestruktiv

Rheinfels er Sterns gode ven, og den forræder han har jagtet i så lang tid. Rheinfels' forræderi er motiveret i at han ikke ønsker at se sin og Sterns drøm blive smudset til af korrupsion, nepotisme og svaghed. Kan syste-

met ikke stå sin prøve, fortjener det at falde. Måske vil drømmen så en dag gå i opfyldelse, i en anden tid og under et andet system. Så alt mens han har jagtet og frigjort tankeforbrydere og afvigere, har han også sørget for at begrænse skaderne for Bevægelsen som helhed, og har givet dem mange nyttige informationer. Han ved at tiden er ved at rinde ud, men håber på at give systemet et sidste lammende slag.

Kommissær

Personlighed: Loyal, effektiv.

En kommissær er en opdager som er ansat i Ministeriet for Sikkerhed. Hans opgave er at opklare almindelige forbrydelser, men først og fremmest at afdække anslag mod Nationens, og ikke mindst Partiets sikkerhed. Det kan spænde fra at fange spioner fra Oceanien og Østasien, forhindre mytteri i Krigsvåbenet, til at stoppe almindelige tankeforbrydere på skoler og arbejdspladser. Kommissærer bliver valgt for deres intelligens og evne til at knække folk, og ikke for deres kampduelighed, selv om mange, for ikke at sige de fleste, har tjent i Krigsvåbenet.

Vogter

Personlighed: Fantasiløs, brutal, loyal.

Vogtere er bøller i uniform – det er selv kommissærerne enige om. De bruges til alt det beskidte arbejde; frigørelser, skærpede forhør, passe på fanger, og blive skudt på af desperate tankeforbrydere. Kommissærer kan rekvirere en lastbil fuld af dem hvis situationen kræver det.

Korporal Münter

Besætningsmedlem på AZ-1980

Personlighed: Frygtsom, melankolsk, loyal.

Korporalen var en del af besætningen på AZ-1980, og tjente i mange år sammen med Mikojan og Hecht. Grunden til, at han aldrig nåede længere end til korporal, skyldes at hans far og mor blev frigjort som tankeforbrydere da han var lille. Skønt han voksede op i et Børnehus uvidende om sine forældres skæbne, har systemet aldrig glemt, endsige tilgivet ham hans ophav. Alle vidste at der var noget med unge Münter, og hans barndom var ikke rar. Flyvervåbenet var derfor som en familie for ham. Hecht var hans fader, Mikojan hans broder. Skønt tankeafvigere ville hævde, at kor-

poralen, der loyalt tjente Nationen i krigen, som tak for sin loyalitet blev kasseret som et defekt stykke legetøj efter sit styrt, så ser Müller ikke det på den måde. Han er Partiet og Nationen taknemmelig for sin lille pension og sin seng på herberget. Og Hecht taknemmelig for de sjældne besøg han har fået af sin gamle kaptajn.

Løjtnant Mikojan

Besætningsmedlem på AZ-1980

Personlighed: Kynisk, hadefuld, loyal.

Efter at Løjtnant Mikojan tjente under Hecht, fik han kommandoen over tre jagerbombere. Dem har løjtnanten ledet dygtigt med minimum af tab. Han er nu ikke specielt populær i Ministeriet for Fred. Efter en episode på hans flyverbase, hvor to besætninger blev frigjort for fejhed, blev Mikojan indstillet til frigørelse, fordi han var iblandt en gruppe yngre officerer der sendte et ultimatum om at Ministeriet for Sikkerhed. Hold jer væk, sagde de, eller helvedet bryder løs! Indstillingen blev ikke fulgt op, fordi den lokale partiledelse var bange for at et storstilet oprør ville bryde ud i Flyvervåbenet. Men det er blot et spørgsmål om tid før ministeriet får gjort noget ved Mikojan. For Partiet vil aldrig tilgive ham, *kan* ikke tilgive ham. Det ved han, og han er ikke indstillet på at blive taget i live.

Flyvergeneral Berg

Berg var Hechts uofficielle overordnede i den tid hvor Hecht arbejdede i Ministeriet for Fred med logistik. Skønt udlånt til ministeriet, var der aldrig tvivl om hvem Hecht i virkeligheden arbejdede for. Dette tilgav Ministeriet ham aldrig, og Hecht blev aldrig vellidt dér. Det var Hecht nu ligeglad med. Han havde kun foragt til overs overfor mændene bag skrivebordene. Til gengæld knyttede Hecht sig til Berg. De var begge praktiske af natur, og skønt de sjældent mødtes, opstod der snart gensidig sympati og tillid mellem de to mænd. Dette sjældne forhold fik Hecht til at henvende sig til Berg med sin foruroligende rapport. De aftalte at Berg skulle tage til Berlin. Han nåede aldrig frem. Hans fly blev skudt ned af en formodet østasisk natjager der var trængt dybt ind over eurasisk loftrum.

Volodia Tjekov

Personlighed: Effektiv, kynisk, pragmatisk.

Udseende: Lille men kraftigt bygget. Et ansigt med skarpe og intelligente øjne, og en stor høgenæse. En

stram mund. Han smiler ofte, men øjnene smiler aldrig med. Et brutalt ansigt, der understreges af at han er pilskaldet. Klædt i et gråt jakkesæt af god kvalitet. Sortesko. Sort slips. En mand man nemt ville overse, hvis det ikke var for den udstråling af magt der er omkring ham.

Tjekov er en partimand fra hovedkvarteret i Kiev, der er sendt til Berlin for at løse problemet Hecht. Søn af en indflydelsesrig partimand. Uddannet.. veluddannet på de bedste partiskoler. Han aftjente sin tid i Krigsvåbenet i sikkerhed langt bag fjendens linier. Organiserede derefter Unggardenes mange optog. Opildnede pøbelen til begejstring. Lærte dem at elske Partiet og Faderen. Han fik ordre om at få styr på en urolig provins, og sikre at årsplanerne blev overholdt. Det klarede han punktligt og til tiden – også selv om det betød at hundreder af tankeforbrydere måtte frigøres. Beklagelige, men nødvendige ofre til Nationens gavn. Og så videre. Og så videre.

Tjekov er tålmodig, effektiv, skånselsløs i forfølgelse af sine mål. Han vil blæse Partiets paroler et stykke, hvis det kan bringe en løsning på de problemer han står overfor. Idéer om styrke og trofasthed anser han for lidt latterlige, ja endog skadelige. Hellere en pragmatisk løsning, hvis det er dét der skal til. Han kan sagtens være en både vittig og en underholdende vært, men altid kun når han er iblandt ligemænd. Han kan være en god ven i nøden – men er en farlig modstander hvis man træder hans interesser for nær.

Tjekovs håndlangere

FYS 50	IND 50	PSY 45	KOM 30
KOR 55	INT 55	VIL 60	POS 35

Færdigheder: Computer Operationer 55, Elektronik 55, Køretøjer 55, Løbe 50, Nærkamp 55, Overvåge 55, Sprænge 55, Skydevåben 55, Maskinpistol 55, Pistol 70, Undersøge 45

Personlighed: Omhyggelige, krigsvante, loyale.

Tjekovs håndlangere trådte deres barnesko i Ministeriet for Sikkerhed, men blev snart overført til specielle opgaver, da Tjekov fik øje for deres evner. De er dygtige til deres arbejde, og kan sagtens arbejde selvstændigt. Da de nyder særlige privilegier, og ved hvem de skylder deres held, er de meget loyale mod Tjekov. De vil kæmpe for Tjekov til døden, ikke så meget fordi han har deres loyalitet, men fordi de ved hvad der sker dem hvis de ikke gør deres arbejde godt nok.

Kommissær Hans Stern

Ministeriet for Sikkerhed

Baggrund

Køn	Mand
Alder	62 år
Nationalitet	Tysk
Erhverv	Politikommissær
Uddannelse	Kommissariatet,
	Partiet
Social Klasse	Middel

Færdigheder

Bureaukrati	40
Computer Systemer	40
Forhøre	60
General Videnskab	40
Gennem søge	40
Håndvåben	30
Køre Bil	30
Lederskab	50
Psykologi	50

Egenskaber

LEGEME

Fysik	30
Koordination	30

INTELLEKT

Indlæring	50
Intuition	40

ÅND

Psyke	40
Viljestyrke	60

SOCIALT

Kommunikation	50
Position	60

Udstyr

Tjenestepistol
Tjenestebil

Våben	Afstand	Skud/R	Skade	Ammu	Rekyl	Vægt	Færd.
9mm Pistol	15/30/60	3	0	11	-10	1.25	30%

Du har altid været drevet frem af en drøm. Drømmen om den stærke nation, ledet af en stærk leder. Ét folk, bestående ikke af egoister, degenererede og kriminelle, men af flittige og stolte arbejdere, landmænd og soldater. En stat hvor individet arbejder for almenvældet. En organisme der finder styrke gennem at overvinde prøvelser. Der er nogen der betragter krigen som nødvendig og naturlig. Organismens kamp for at overleve. Du mener de tager fejl. Den nuværende tilstand af krig er bedrøvelig, men er et nødvendigt onde indtil den skønne dag oprinder, hvor nationen kan rejse sig i ungdommelig vitalitet og skønhed. Hvor jorden og dets folkeslag er samlet i enighed bag én leder.

Du er æstetiker – og måske en smule naiv. Du ved godt at det er den etiket dine kollegaer ynder at hæfte på dig. De tager fejl. Du vælger ikke at se ikke fattigdommen,

usselheden, de små snuskede aftaler, og løgnene. Du vælger at se de rænke Unggardister, de pragtfulde flyvemaskiner, de lange lige veje, og de storladne statspaladser. Du stiller høje krav, ikke bare til omgivelserne, men også til dig selv. Skønt du kunne leve rimeligt behageligt, så har du valgt at leve en stille tilværelse i et lille værelse. Du har altid sat Nationens behov før sine egne, og en del af din løn har altid gået til veteranforeningen. Du lever en stille og regelmæssig tilværelse, hvor du forsøger at yde det bedste hver dag. Derfor er du heller ikke blevet gift, for der har ikke været plads til en hustru i dit liv. Men du lever i bevidstheden om at du er far til over tredive børn, via statens avlsprogram.

Disse høje krav gør også, at du ikke har meget til overs for de utilpassede. Hvis folk ikke kan yde noget til fæl-

lesskabet, har de ikke krav på eksistens. Du har tålmodigt jagtet afvigere og forrædere i hele dit liv, og du har uden skånsel fjernet alle individer der kunne svække Nationen.

Der er noget der ikke er som det skal være. Du har de sidste to år set tegn på svaghed i Kommissariatet. Først var tegnene svage, men de synes at danne et mønster. Du har set spor efter de i stadig flere sager. Tankeforbrydere ligger inde med viden som de slet ikke burde. Du er nu overbevist om at der findes en forræder højt oppe i hierarkiet i Kommissariatet. En eller anden lægger oplysninger til tankeforbryderne. Du er en gammel mand, og du ved at din tid snart er ovre. Men du ser det som din pligt at fjerne denne kræftbyld før du trækker dig tilbage.

Udseende

Du er en ældre mand på efterhånden 61 år. Ja, tiden er gået stærkt. Du har et smalt markeret ansigt, tyndt lidt tjavset hvidt hår, og gennemtrængende grå øjne. Din fysik er ikke hvad den har været. Din ryg klager sig ofte, og du må støtte dig til en stok. Du er for længst holdt op med at gå i kommissærernes foretrukne karakteristiske lange læderfrakker, og foretrækker en mere enkel lang uldfrakke og halstørklæde. Det er varmt og behageligt, også når vejret viser fra den mindre pæne side.

Psykologi

Æstetisk: Du holder af alt der er smukt og velordnet. Alting bør indeholde kvalitet, hvad enten det er bygninger, kunst eller mennesker. Du foretrækker det enkle udtryk. En stol, en strygekvarter, eller en flyvemaskine. Ikke noget overdådigt, eller uforståeligt – det er degeneration. Du hader snavset i gaderne, og ville bo på landet hvis du kunne, men dit kald er nu engang her i byen. Så det er her du bor.

Disciplineret: Du lever et velordnet og regelmæssigt liv, hvor alting har sin faste plads. Du stiller meget høje krav til dine omgivelser, men ikke mindst til dig selv. Du lever et enkelt og nøjsomt liv, hvor arbejdet er i centrum. Du mener, at når du har kunnet leve op til disse idealer, bør det også være muligt for andre, så du har ikke meget til overs for afvigere.

Psykologisk: Du interessere dig for hvad der gemmer sig i mennesker. Du afviser det ydre udtryk. Det er ikke nok med parader og faner, folk skal tro på sagen helt ind i det indre. Når du forhøre afvigere, bruger du sjældent vold. Det er primitivt. Bedre er det at lade frygten for volden arbejde for sig. Afvigernes egen fantasi og frygt er som regel nok til at knække dem selv.

Derhjemme

Du bor alene i en toværelses lejlighed i en af Berlins gamle forstæder. Det er møbleret med enkle og behagelige møbler, som du har arvet fra en onkel. I din sparsomme fritid samler du på sommerfugle. Det er nu svært at skaffe arter. De fleste sommerfugle lever i egne som ikke er tilgængelige, eller er uddøde, så du finder de fleste af dine objekter hos private samlinger eller markandisere. Det er tidskrævende at støve sådanne samlinger op, men du har efterhånden en fin lille samling.

Kontakter

Loge Rheinfels: Selv om du ikke helt vil indse det, så er Kommissariatet en kampplads hvor magtkampe og rygklapperi har erstattet korpsånd og disciplin. En af de få du virkelig stoler på, er din gamle ven Loge. I oplevede jeres ungdom sammen som Unggardister, og sværgede at I sammen ville kæmpe for Nationens fremtid. Selv om I blev skilt fra hinanden i de følgende år, lykkedes det for dig at skaffe ham ind i Kommissariatet for snart tyve år siden. Den første og eneste gang du har benyttet dig af din indflydelse. Skønt han stadig er mærket af sine år ved fronten, så er han til at stole på, og I arbejder stadig sammen mod Nationens fjender, et fælles korstog mod folkefjenderne. Han er den eneste du har delagtiggjort i din viden om muldvarpen i Kommissariatet.

Dine kollegaer

Hager: Du er bekymret for Hager. Han var en gang en meget engageret og sikker kommissær, nu er det som om han er ved at miste troen. Du har prøvet at støtte ham, men han undgår dig. Du er bange for at forkerte tanker er ved at få overtaget over ham. Det er meget bekymrende.

Holmegaard: Der er noget ved denne mand du bestemt ikke bryder dig om. Ikke at du kan finde fejl i hans arbejde, men han er for glat. For velnæret. Han har for mange venner. Han er en trussel mod Kommissariatet, det er du sikker på, men du har ikke noget på ham.. endnu. Men ved lejlighed vil du kigge på hans sag.

Hober: Dette er en af de få af dine nære kollegaer som du stoler helt og aldeles på. En frontkæmper, som nu helhjertet bekæmper den vigtigste fjende af alle - fjenden i os selv. Du er stolt af at arbejde sammen med ham.

Gubrowski: Han ved det ikke selv, men han er en fremragende kommissær. Ihærdig og tålmodig. Han har blot ikke indset at udrensningerne er nødvendige for at holde Nationen stærk. Han har flere gange søgt forflyttelse, men det har du heldigvis fået forpurret. Kommissariatet kan ikke undvære mænd som ham.

Kommissær Erik Holmegaard

Ministeriet for Sikkerhed

Baggrund

Køn	Mand
Alder	43 år
Nationalitet	Dansk
Erhverv	Politikommissær
Uddannelse	Politiet
Social Klasse	Middel

Egenskaber

LEGEME

Fysik	30
Koordination	40

INTELLEKT

Indlæring	50
Intuition	60

ÅND

Psyke	30
Viljestyrke	40

SOCIALT

Kommunikation	60
Position	50

Færdigheder

Bluffe	60
Computer Systemer	60
Forfalske	60
Forhandle	60
Forhøre	40
Gennem søge	60
Håndvåben	40
Kontakter (underverden)	60
Køre Bil	40

Udstyr

Tjenestepistol

En lille dåse med delikatesser til at stille sulten med.

Våben	Afstand	Skud/R	Skade	Ammu	Rekyl	Vægt	Færd.
9mm Pistol	15/30/60	3	0	11	-10	1.25	40%

Du har aldrig været en slave. Du har aldrig været fanget ind af Partiets paroler. Dertil var din fader, en lavere embedsmand, en for god læremester. Der var altid kød på bordet om lørdagen i jeres hjem, og om vinteren var der altid rigeligt med koks. Ingen behøvede at sulte eller fryse. Du blev tidligt belært om hvordan man bar sig ad. Når du kom hjem fra skolen med røde ører efter en øretæve fra en lærer, fortalte din far dig hvordan du kunne indynde sig hos dem der sidder på magten. Når du kom hjem med forrevne klæder efter slagsmål, lærte han dig hvordan man får fældet sine fjender. Du var en kvik dreng, og hørte efter hvad din far fortalte, og du gik ud med de bedste karakterer i din klasse.

Da tiden nærmede sig hvor du skulle tjene Nationen med våben i hånd, kom du ind i Sikkerhedsstyrkerne.

En kasse vin i de rette hænder sørgede for dette. Siden da er det gået hånd i hånd. Nu er du Kommissær og en frygtet mand i barndomskvarteret. Du er nu ikke specielt interesseret i at jage afvigere. De er så ynkelige, at det end ikke er besværet værd. Men det er en udmærket position til at komme videre. Gerne til Partiet. Og du vil komme videre. Det er du sikker på. Alt hvad der mangler, er blot en åbning. En åbning som du nok skal forstå at udnytte.

For du véd at der findes mennesker, og så findes der kvæg. Kvæget er dem der affinder sig med forholdene, og følger flokken hvorhen den nu bliver ført. Til marken. Eller til slagtebænken. Mennesker. Mennesker er dem der tør tage skæbnen i egne hænder. Dem der forstår at spille spillet. Og hvilket spil er det ikke. Systemet er en jungle. En jungle af tjenester, handler og

loyaliteter. Hvor det ofte handler om at fælde de andre, før man selv falder som bytte. Sådan er det bare. Det ser du ikke noget som helst galt i. Du synes end ikke det er uretfærdigt. Systemet råber på at blive udnyttet, og du er der blot til at udnytte mulighederne. Hvis det ikke var dig, ville det være en anden.

Udseende

Du er en lille og lidt kraftig mand, 38 år gammel. Dit ansigt er ikke grå og furet som størstedelen af Eurasiens befolknings, men rundt og livlig. Du har blå øjne og lyst brunt hår, der er ved at blive lidt tyndt i toppen. Dine øjne følger med i alt. Der er en rastløshed over hele dit væsen. En følelse af at du hvert øjeblik kunne bryde op og rejse videre. Du klæder dig i sribede habitter af ægte uld, og silkeslips. Du ved det er lidt farligt. At du er for synlig. Men du kan godt lide at fortælle dine træske kollegaer, at du er på vej op – at du er en man skal regne med.

Psykologi

Personlig: Du går altid tæt til folk. Gerne lige til, eller lidt over grænsen. Med små spotske bemærkninger, som lyder som om de er sagt for sjov, for at bryde isen, men som efterlader en torn i kødet på dine ofre. Med spørgsmål, uskyldige spørgsmål som viser din interesse for dine omgivelser, men som afslører dine ofres hykleri og dobbeltmoral.

Egoistisk: Den eneste man skal tage vare på er sig selv. Sådan er det bare. Det er trist, men sandt. Der er nogle mennesker der mener at man skal løfte i flok, støtte sin kammerat når han falder, dele hvor man kan. Der er nogle folk der er nogle idioter. Idioter der fortjener det skæbnen udsætter dem for. Du er ikke en af dem.

Ambitiøs: Du vil frem i denne verden. Og da den eneste måde man kan komme frem på er indenfor systemet, i hvert fald for en med din baggrund, så må det være på den måde. Du giver ikke en skid for parolerne – de er for kvæget. Du giver ikke en skid for den fine moral. Den er ingen der følger alligevel. Der er ikke den ting du ikke vil gøre, for at få det du mener retteligt er dit.

Derhjemme

Du ejer tre ejendomme i Berlin. Den lejlighed du bor i, sammen med den hustru Partiet har tildelt dig, en i øvrigt fantasiløs, men meget nyttig gås. Heldigvis kan i ikke få børn, så er du sparet for det. En lejlighed som din elskerinde for tiden bor i. En lille hyggelig hule hvor i kan trække jer tilbage, efter en hård dag på Kommissariatet. Og så den lejlighed du kan trække dig tilbage i, hvis tingene skulle gå galt. Det er her du gemmer dine kopier. Kopier af sagsmapper, notater, rapporter, alt muligt som det er nyttigt at gemme, hvis du en dag skulle få brug for dem.

Kontakter

Günther Hostmeyer: Han er sortbørshandler, og en meget nyttig mand for dig. Der er stort set ikke det han ikke kan skaffe. Han er meget nyttig, og du føler, at I forstår hinanden. At I tænker ens. Det har taget dig lang tid at finde ham. En mand som du kunne finde frem til og bringe i taknemmelighedsgæld til dig, men som var smart nok til ikke at lade sig fange, og måske tage dig med ned i faldet.

Dine Kollegaer

Stern: Han er en af den farligste slags mennesker der findes; en oprigtigt troende. Han er en asket, en munk, et skarpt sværd. Du ved ikke om han kender til dine kontakter, men der er ingen tvivl om at han er en trussel mod din hårdt tilkæmpede position. Nå, heldigvis er han gammel, så det kun kan være et spørgsmål om tid før oldingen går af. Inden da skal du npok forstå han holde ham hen.

Hager: Hvor Stern er en klippe, er Hager et stykke ler. Han har mistet troen, og lugter langt væk af frygt. Sikker frygt for at Stern eller Roost skal tage ham under behandling og afsløre ham. Den frygt må kunne bruges til at få en klemme på ham.

Hober: Han er en irriterende og selvretfærdig frontsoldat, der altid himler op om staklerne på fronten. Du er træt af at hele tiden høre på den snak. Idioter der lader sig bruge som slagtekvæg er selv ude om det.

Gubrowski: Han er en idiotisk og fantasiløs teknokrat, som ved en eller anden fejltagelse er kommet ind i Kommissariatet. Der er ikke nogen der kan lide ham, fordi han har brokket sig til Roost om det der sker i kældrene. Som om at Roost ikke ved det – og er ligeglad. Det mest irriterende ved ham er hans grænseløse beundring for, og støtte til Stern.

Kommissær Klaus Hober

Ministeriet for Sikkerhed

Baggrund

Køn	Mand
Alder	38 år
Nationalitet	Tysk
Erhverv	Politikommissær
Uddannelse	Militæret, Politiet
Social Klasse	Middel

Færdigheder

Forhøre	60
Håndvåben	50
Pistol	65
Gennemsnit	60
Kontakter (Militæret)	30
Køre Bil	50
Lederskab	30
Overvåge	60
Sprængning	40

Egenskaber

LEGEME

Fysik	40
Koordination	50

INTELLEKT

Indlæring	40
Intuition	30

ÅND

Psyke	60
Viljestyrke	60

SOCIALT

Kommunikation	30
Position	30

Udstyr

Tjenestepistol
Ekstra magasin
Håndjern

Våben	Afstand	Skud/R	Skade	Ammu	Rekyl	Vægt	Færd.
9mm Pistol	15/30/60	3	0	11	-10	1.25	65%

Du har altid villet være soldat. Lige fra du som lille voksede op i Børnehuset. Det var det eneste lyspunkt i en kold og grå tilværelse. Ugerevyerne. Du så ugerevyerne uge efter uge. Hvordan de unge modige unge soldater slog Østasiens styrker tilbage fra Jerusalem. Hvordan de fejrede sejren med unge smukke unge piger i Paris. Det jævne rene liv blandt kammerater, i kamp mod Folkefjenderne. Krigen er der hvor Nationen står sin prøve. Krigen er Nationens yderste udtryk. Styrke og sejr. Da du var færdig med skolen meldte du dig straks til Krigsvåbenet, og kom ind i Panserinfanteriet. Din første kamp oplevede du i et slag mod Østasiens tropper, på Ruslands iskolde stepper. Det var et helvede, man du gjorde din pligt. Hjælp de sårede. Støttede dine kammerater hvor du kunne. Siden fulgte

slag efter slag. Nogle gange blev fjendens styrker trængt tilbage – nogle gange blev egne poster løbet over ende. Men du overlevede og fik ledelsen af din egen deling, med rank af løjtnant. Din tid i Krigsvåbenet sluttede, da en af dine soldater, segnefærdig af træthed, tabte en granat i skytnehullet hvor delingen gemte sig. Tiden synes at presses sammen. Du vil aldrig glemme udtrykket af hans ansigt. Han kiggede rædselsslagen på granaten, på jer, og kastede sig på den.. Et hvidt glimt. Du husker ikke mere før du vågnede op i en hospitals seng. Du var blevet hårdt såret, og dit ene ben blev stift.

Du havde nu kun valget mellem et liv på fabrikkerne, eller i politiet. Du valgte det sidste, og blev overført til Ministeriet for Sikkerhed. Skønt du er god til dit

arbejde, og er steget pænt i graderne, så afskyr du dit hverv. Det er ikke noget arbejde for en soldat. Der er ikke nogen værdighed i det. Oh, jo. Du kender dine kollegaers synspunkt. Det er et beskidt, men nødvendigt stykke arbejde. Men nogle af de ting du gør i Nationens tjeneste er.. gemene. Du har ikke megen sympati med tankeforbryderne. De er en kniv i ryggen på soldaterne ude på fronten. Men alligevel. Et eller andet sted må der være en grænse. Du har prøvet at tage det op med ledelsen. Endda gået til Partiet. Deres reaktioner var.. ubehagelige. Heldigvis har du din overordnede, Roost, støtte. Du kan også se, at mens nogen må bøde for deres tankeforbrydelser med lovens hårdeste straf, så slipper andre i nogle tilfælde – hvis de har de rette forbindelser. Det er ikke rimeligt. Du bryder dig ikke om det. Du kunne lade dig overflytte til andet arbejde nu. Måske på et kontor. Men modsat mange andre, så du kender du din pligt. Og gør den.

Udseende

Du er en mand i midten af trediverne. Høj og mager, men stadig stærk. Du har et langt, og furet ansigt. Brune øjne der sidder tæt sammen. Et velplejet overskæg. Mørkt, kort hår, med talrige små grå stænk. Modsat mange af dine kollegaer, så foretrækker du at klæde dig i din uniform. Med uniformsbåndet omkring højre ærme, der fortæller at du er blevet prøvet i felten. At du er veteran. Over uniformen bærer du en lang læderfrakke. Egentligt bryder du dig ikke om den, men den er dejlig varm. Behageligt, når dit ben gør knuder.

Psykologi

Pligt opfyldende: Mange af dine gamle kammerater er kommet ud af krigen som nedbrudte mennesker. Bitre mod systemet. Mod folket. Du har sympati for dem, men forstår dem ikke. Du fortryder intet. Partiet.. Faderen kræver ikke mere af det enkelte menneske end det kan klare. Modgang modner et menneske. Pligten modner et menneske. Uden pligten ville Nationen falde i anarki.

Stærk: Der er ikke meget der kan slå dig ud. Du har oplevet ting der har knækket mindre stærke mænd. Rædslen på slagmarken. Men et eller andet sted inde i dig har du altid fundet styrke. Selv når I lå i skyttehullerne, udmattede efter kampen og på grund af manglen på mad og søvn, fandt du overskud til at støtte dine soldater.

Disciplineret: Du lever et velordnet og regelmæssigt liv, hvor alting har sin faste plads. Du stiller høje krav til dig selv og din familie. Der er ikke megen plads til slinger i valsen, men til gengæld tilbyder du ordentlige og trygge rammer.

Derhjemme

Du bor i en treværelses lejlighed, sammen med din hustru og dine to sønner. Du er heldig. Den hustru som Partiet valgte til dig er stille og pligt opfyldende. Hun er hverken særlig køn eller begavet, men du kender din pligt som ægtemand, og I har det udmærket sammen. I hvert fald har du aldrig hørt hende beklage sig. Din store stolthed er dine to sønner. Du er glad for at Partiet tildelte dig sønner. Den ældste af dem har allerede vist interesse for Krigsvåbenet, og har udmærket sig i Unggarden. Du er en meget tilfreds mand.

Kontakter

Edvard Munck: Han er en nordmand, som du kæmpede sammen med i Rusland. Han var løjtnant i samme bataljon som dig, og selv om I var meget forskellig af temperament, blev I hurtigt gode venner. I havde den samme fornemmelse for soldaterlivet, og kunne finde ud af at samarbejde. man kunne altid stole på Edvard. Han er nu udstationeret i Kommandocenter Vest i Belgien, og det er ikke meget I ser til hinanden. Men en gang imellem kommer han til Berlin, og så tager I på værtshus sammen.

Kollegaer

Stern: Han er jeres gruppes officielle leder, og du er stolt af at være under hans kommando. Selv om han er lidt forstenet i sine metoder, så er han til gengæld tålmodig, disciplineret – og personligt uangribelig. Det er mere end man kan sige om så mange andre.

Holmegaard: Du er ikke helt sikker på hvad du skal mene om denne mand. Ikke at han ikke er venlig nok, men der er et eller andet. Du har hørt ham enkelte gange udtale sig hånlige om frontsoldater. Han kaldte dem for 'slagtekvæget'. Det bryder du dig ikke om.

Hager: Han har, lige som dig, kæmpet ved fronten. Men det har åbenbart taget på ham. Han virker plaget. Du ved ikke om han helt er til at stole på. Det er som om han skjuler et eller andet. Nogle gange opfører han sig som en nervøs rekrut. Men siden han har Sterns tillid, så har han også din. Til en vis grænse, i hvert fald.

Gubrowski: Han er lidt af en bogholderpersonlighed. Hvordan han har fundet vej til Kommissariatet er lidt af en gåde. Han kan vist heller ikke lide hvad der sker under de skærpede forhør, men som dig, kender han sin pligt.

Kommissær Albert Hager

Ministeriet for Sikkerhed

Baggrund

Køn	Mand
Alder	49 år
Nationalitet	Tysk
Erhverv	Politikommissær
Uddannelse	Partiet, Politiet
Social Klasse	Middel

Egenskaber

LEGEME	
Fysik	40
Koordination	60
INTELLEKT	
Indlæring	60
Intuition	50
ÅND	
Psyke	30
Viljestyrke	30
SOCIALT	
Kommunikation	40
Position	50

Færdigheder

Bureaukrati	50
Computer Systemer	50
Forhandle	40
Forhøre	30
Gennem søge	50
Håndvåben	60
Gennem søge	50
Løbe	40
Køre Bil	60

Udstyr

Tjenestepistol
Ekstra Magasin

Våben	Afstand	Skud/R	Skade	Ammu	Rekyl	Vægt	Færd.
9mm Pistol	15/30/60	3	0	11	-10	1.25	60%

Ungdommen kommer aldrig tilbage. Det er som en drøm. Noget som du har oplevet, men ikke helt tør tro på. Det var en lykkelig tid for dig. Ikke at der ikke var problemer. Der var fattigdom. Der var rasende skænderier mellem dig og din fordrukne far. Men det var ikke det der fyldte mest. Det var Unggarden. Partiet. Faderen. Det var sammenholdet mellem jer drenge. Parader med tusinder af begejstrede unge mennesker. Faner blafrende i vinden. Sportsmesterskaber som du udmærkede dig i. At stille sig op og modtage tusinders hyldest. Ugerevyerne med berusende meldinger om sejr. Sejr over jeres fjender! Du var stolt da du blev sendt af sted..

Den første tvivl kom på Ruslands iskolde stepper, hvor du oplevede Krigen. Knaldende maskingeværid. Mudder. Røg. Eksplosioner. Den pludselige angst, afbrudt

af lettelsen over at det ikke var dig der røg denne gang. Sult. Afrevne lemmer. Angst. Blod og mudder. Du vendte hjem i god behold, men nogen sår lader sig aldrig hele. Du så nu skidt og fattigdommen. Det var hvad du kæmpede for. Og din fortvivlelse vendte sig til vrede mod Nationens fjender, som havde påført Folket denne ydmygelse. Med dine udmærkede soldaterpapirer, kom du relativt nemt ind i Ministeriet for Sikkerhed. Du var nu en del af de udvalgte få, hvis opgave det var skærme at folket mod de værste af alle fjender, forræderne i deres egne rækker. Det var hvad du fik fortalt, og det var hvad du troede på. Men du måtte endnu en gang sande, at det du så heftigt troede på, viste sig at være en løgn. Det tog lang tid. Efterhånden som du steg i graderne, fik du adgang til flere og flere privilegier. De handlende i dit hans kvarter, kom med gaver

når din hustru handlede ind. Vigtige mennesker kontaktede dig for at få gode råd, eller tilbyde deres hjælp. I Starten var du smigret, men du så efterhånden hvad spillet gik ud på. Det handlede ikke længere om Folkets bedste. Det handlede i stedet om at berige sig selv. I Kommissariatet. I Partiet. I ministerierne.

Din kone er død. Tre år, ethundrede og syv dage. Du ved det, for du tæller dagene. Selv om I aldrig elskede hinanden, så savner du hende. Nu, da hun er væk, så savner du hende. Du er selv en ældre mand. Og du kan se dit liv. Et liv der bygger på en løgn. Du ved det. Inderst inde. For intet er forandret til det bedre. Det kører bare videre i sammen spor. En stor kold maskine. Der langsomt knuser og maler menneskeliv til støv. Du sidder ofte ensomt hjemme og ruger. Over dit liv. Over de liv som du har påført så store lidelser. Men det værste er, at du ikke har andet. Tilbage er kun tomheden.

Udseende

Du er en stor og kraftig bygget mand på 57 år. Skønt du ikke er ung længere, har alderen endnu ikke tæret på dine kræfter og dit helbred. Du var topgymnast som ung, og har altid holdt af at bruge din krop. Du har et rundt ansigt, med mørkt hår, der kun lige er blevet gråt i tindingerne. Mørke, rolige øjne. På venstre side af kraniet har du et langt ar efter en granatsplint. Du går klædt i et jakkesæt af god kvalitet, og over det, Kommissariatets lange læderfrakke.

Psykologi

Ensom: Du sidder ofte alene i mørket, i den lejlighed hvor du og din hustru har delt i over tyve år. Du elskede aldrig den hustru som Partiet valgte til dig, men I havde noget sammen. Respekt, måske. Du savner hende. Du er sikker på at hun aldrig fortalte noget til Partiet. Ikke som så mange andre. Du savner hende.. der i mørket. Hun var.. Der er så mange ting I burde have gjort anderledes. Sagt anderledes.

Tvivlende: Det er en sygdom, en kræft der langsom æder dig op. Denne tvivl, der har erstattet de drømme du havde som ung. I var så unge, så stærke – så sikre i jeres tiltro til Partiet og Faderen. Du kan se de har svigtet. Svigtet jer. Han har svigtet jer. Og det, skønt I ville have givet dem alt. Har givet dem alt. Men de kunne ikke få nok.

Melankolsk: Du har mistet enhver tiltro til fremtiden. Der er ingen vej ud. Kommissariatet tillader ikke afvigere. Hvis blot der var en mulighed. Måske blot et lille landbrug, hvor du stille kunne dyrke jorden? Nej, ikke flere drømme. Ikke flere løgne. Du har selv valgt det. Du må leve med dit valg, som alle andre. Holde ud. En dag vil også du få fred.

Derhjemme

Du lever endnu i den treværelses lejlighed, som Partiet tildelte dig og din hustru. Egentligt er det den rene luksus med al den plads, og du er sikker på at den eneste grund til at du ikke er blevet flyttet til en mindre bolig, skyldes din status som kommissær. Selv om du egentligt selv mener, at der må være familier som har mere behov for al den plads, så har du endnu ikke taget dig sammen til selv at flytte. Dette er dit hjem. Her er mindeerne.

Dine kollegaer

Stern: Du beundrer hans evne til at tro, men han skræmmer dig. Han er en klippe, en munk, et skarpt sværd. Du føler, at han kan se lige igennem dig. At han kan se din tvivl, din svaghed. Nogle gange har du mareridt. Om at han en dag vil tage dig ned i kældrene. At det er din tur at sidde i stolen.. At han kærligt og ubønhørligt vil jage dig, indtil der ikke er flere steder at gemme sig, og dit sind er rensat for alt tvivl. Indtil du er som en tom skal.

Holmegaard: Han er Sterns modsætning i et og alt. Han er den type der tænker på sig selv. Og kun sig selv. En type der er alt for mange af i Kommissariatet. Du forstår ikke at Stern ikke kan se det. Måske vil han bare ikke se det. Holmegaard er et rovdyr, og du undgår ham når du kan.

Hober: Han er, lige som dig, en tidligere frontsoldat. Men hvor du kun ser mudderet og blodet, så ser han sejren. Tror på sejren. Alligevel så føler du at I har noget til fælles, og at du kan stole på ham. Som soldat må man kunne stole på hinanden når det kniber. Han virker som om han stadig følger dette kodeks.

Gubrowski: Gubrowski er, lige som du selv, blevet en fange af systemet. I hvert fald går der rygter om at han gentagne gange har søgt om forflyttelse. Som sådan har han din sympati, men du undgår alligevel at blive sat i for meget bås med ham. Det er for farligt.

Kommissær Kolja Gubrowski

Ministeriet for Sikkerhed

Baggrund

Køn	Mand
Alder	35
Nationalitet	Polsk
Erhverv	Politikommissær
Uddannelse	Jurist, Politiet
Social Klasse	Middel

Egenskaber

LEGEME

Fysik	40
Koordination	50

INTELLEKT

Indlæring	50
Intuition	40

ÅND

Psyke	50
Viljestyrke	40

SOCIALT

Kommunikation	40
Position	50

Færdigheder

Analysér Efterretninger	40
Bureaukrati	40
Forhøre	40
General Videnskab	40
Gennem søge	40
Håndvåben	50
Jura	50
Kontakter (Partiet)	40
Køre Bil	50

Udstyr

Tjenestepistol
Ekstra magasin

Våben	Afstand	Skud/R	Skade	Ammu	Rekyl	Vægt	Færd.
9mm Pistol	15/30/60	3	0	11	-10	1.25	50%

Du har egentligt ikke nogen ide om hvordan du er havnet i Ministeriet for sikkerhed, og så som kommissær. Du husker kommissæren på din gamle skole. Denne blanding af frygt og respekt som omgav ham, når han værdigt bevægede sig gennem gangene. De blik som børnene sendte ham. Det var som om Faderen selv var til stede på skolen. På samme tid en strengt tugtende vogter, men også en tryk havn, hvor man kunne bekende sine og andres forbrydelser, og finde tilgivelse. Du er uddannet jurist, og blev ansat som sagsbehandler i Ministeriet for Sikkerhed. Der var mange sager. Mange. Visse sager førte dig til Kommissariatet. Til forhør i kældrene. Det var ikke let, men du tilpassede sig. Det var jo ikke dig der gav ordrene. Og det hjalp at de var tilfredse med dig. De var glade på Kommissariatet for din indsats, og din chef omtalte dig rosende

over for de andre medarbejdere. Men så kom ordren. Forfremmelsen. Til kommissær. Din chef ønskede dig overstrømmende tillykke. Det var lidt af et chok, men endnu engang tilpassede du dig. Du adlød jo bare ordre. Og I fik mulighed for at indrette jer lidt mere komfortabelt hjemme. Fik adgang til bedre varer. En belønning for jeres loyalitet og hengivenhed mod Faderen.

Men det tog på dig. Du sov ikke altid så godt. Det var forhørene. Hvad Du så. De ting der skete afvigerne. Hvad du gav ordre til. Nogle gange vågnede du op om natten, fordi du hørte deres skrig. Det var dig personligt meget imod. Men du følte sig presset af dine nye kollegaer. Og gennem årene var du med til stadig mere. Gjorde ting der før ville være utænkeligt. For at dine kollegaer ikke skulle foragte dig.

Årene er gået. Du har tilpasset dig. Du følger ordrene. Men det er stadig ikke godt. Jo, i teknisk forstand er disse mennesker forrædere mod staten, og bør idømmes den strenge straf der bliver dem til dels, men det du ser er ham imod. Du ser at de bliver udsat for ting som der ikke er hjemmel for i loven. Det ved du, naturligvis, for som en af de få er du uddannet jurist. Du ser at nogle af dem går fri. Fordi de har de rette kontakter. Du har prøvet at snakke med Roost, din overordnede, om det. Han har altid været meget forstående. Har altid hørt efter hvad du har sagt. Og han har lovet at se på sagen, men intet er sket. Det fortsætter ufortrødent. Jeg er jo blot en del af systemet, sagde han. Der er jo kun så meget jeg kan gøre. Vi må blot gøre vores til at rette op på sagerne. Ord. Du har prøvet at søge forflyttelse, men det er hver gang blevet afvist – venligt, men bestemt.

Udseende

Du er 41 år, almindelig af bygning, men er ved at få lidt af en mave. Du har et kraftigt ansigt med høje kindben, brune øjne, mørkt hår. Du er noget nærsynet, og bruger runde briller. På arbejdet klæder du dig i civilt. Et mørkt jakkesæt, beskedent af snit, men af god kvalitet. Du er altid velsoigneret. Hjemme kan du godt lide at slappe af. Der klæder du dig i et par slidte bukser, udtrådte sko, en gammel skjorte og en uldvest.

Psykologi

Loyal: Du er loyal mod Nationen, Faderen og Partiet. Javist, du kan se mange fejl, se mange overgreb. Men Nationen er i krig. Overalt er I omgivet af fjender. Østasien i øst, og Oceanien i vest venter blot på falde over fædrelandet. I en sådan situation er der ikke plads til svaghed. Du bryder dig ikke altid om de ting du ser i Kommissariatet, men så længe du er der, må du gøre din del af arbejdet.

Detaljeret: Du går ofte i detaljer med ting. Nogle af dine kollegaer har kritiseret dig for at forsinke sager, men du ved med dig selv, at de ofte overser ting, fordi de ikke giver sig tid.

Upersonlig: Du har svært ved at involvere dig i dine sager, og ofte også i de mennesker der omgiver dig. Du bryder dig ikke om hvad du ser. Der er meget få mennesker du har lyst til have omgang med. Det kan man jo ikke undgå, men man kan holde dem lidt på afstand, skabe et privat rum. Du behandler alle, kollegaer, afviger og overordnede på samme høflige, men upersonlige facon.

Derhjemme

Du bor i en stor lejlighed sammen med din hustru og din døtre. Du har været heldig. Den hustru, som Partiet udpegede til dig, har støttet op om din karriere. Hun har tit rost dig for de goder du kan bringe hjem. Der er blot det, at du aldrig har fortalt hende hvad du i virkeligheden laver. Hun tror du arbejder i Ministeriet for Sandhed. Det er dit problem. Du har ingen du kan fortælle om hvordan du har det.

Dine Kollegaer

Stern: Han er en mand efter din smag. Belæst, kultiveret og ubestikkelig. Et lys i det mørke som Kommissariatet nogle gange kan føles som. Når du er mest i tvivl, søger du hans råd og han har altid tid til roligt og velargumenteret at hjælpe dig.

Holmegaard: Denne mand er du noget usikker på. Skønt han er venlig nok, er der noget ved ham du ikke kan lide. Nogle gange er han lidt for venlig. Nå, alle slags mennesker har deres gang i Kommissariatet, og man kan ikke være venner med alle.

Hager: En meget loyal kommissær, som desværre er ved at blive syg. Han virker som om hans nerver hænger ude på tøjet. Du tror at han har samme betænkeligheder ved tingenes tilstand i Kommissariatet, men du har ikke snakket med ham om det. Du føler at det kunne blive ubekvemt at blive sat i for meget bås med ham. Måske endda farligt.

Hober: Han er, forstår du, krigsveteran. I hvert fald har du ofte hørt ham fortælle anekdoter fra fronten. Nogle gange i et lidt forbitret tonefald. Det bryder du dig ikke helt om. Man hører jo ind i mellem om manglende loyalitet i Krigsvåbenet, men i det mindste har du aldrig hørt ham kritisere Partiet.

Dietmar Blohn

Tankeforbryder

Baggrund

Køn	Mand
Alder	19 år
Nationalitet	Tysker
Erhverv	Studerende
Uddannelse	Fysik
Social Klasse	Middel

Færdigheder

Computer Systemer	40
Elektronik	40
General Videnskab	40
Fysik	50
Kontakter (Studiemiljøet)	40

Udstyr

Intet

Egenskaber

LEGEME	
Fysik	40
Koordination	40
INTELLEKT	
Indlæring	50
Intuition	40
ÅND	
Psyke	40
Viljestyrke	50
SOCIALT	
Kommunikation	40
Position	30

De har været over jer I ugevis. Ikke at I har set hinanden siden I blev anholdt, men du er ikke i tvivl om at de andre har fået samme behandling som dig selv. Endeløse forhør. Endeløse nætter i cellen, hvor lyset aldrig slukkes. Kun ventende. Ventende på at celledøren åbnes, og at vogterne slæber dig ud til endnu et forhør. Venten. forhør. Venten. Altid vente. Du ved ikke hvor længe. venter. De vil have et navn.. kommissærerne. På forræderen. Men du vil ikke give dem det.

Tankeforbryder. Det er din forseelse. Tankeforbrydelse mod Partiet. Som om jeres patetiske skrivelser mod Partiet, var nogen som helst trussel mod nogen som helst – andre end for jer selv. Det ser du nu. Du skulle aldrig have taget mod opgaven. Det var for farligt at være kurer mellem kommissæren og Bevægelsen. Det er din skyld alt sammen. Det var dig som startede gruppen, og sørgede for at glatte uenighederne ud. De så op til dig. Dig. Og nu sidder I alle sammen og venter på.. Du ved ikke hvor længe. Før.. De forsvinder altid. Altid. Det er bare et spørgsmål om tid. Før.. Du vil ikke dø. Du er 19 år.

Baggrund: Du er en almindelig ung mand, ikke særlig høj, med lyst brunt hår og brune øjne. Du går som regel klædt i din skoleuniform, for din familie har ikke råd til andet. Kun en sjælden gang kan du klæde dig i din fars aflagte tøj.

Du bor sammen med din familie i Eurasien, Sektor Nord, afsnit Berlin.

Indtil din arrestation studerede du Kemi, folkeforsvar og sandhed på folkeuniversitetet.

Psykologi: Splittet, stædig, intelligent.

Monica Blohn

Tankeforbryder

Baggrund

Køn	Kvinde
Alder	17 år
Nationalitet	Tysker
Erhverv	Studerende
Uddannelse	Sygeplejerske
Social Klasse	Middel

Færdigheder

Bluffe	50
Computer Systemer	40
General Medicin	50
General Videnskab	40
Kontakter (Studiemiljøet)	50
Svømme	40

Egenskaber

LEGEME	
Fysik	40
Koordination	40
INTELLEKT	
Indlæring	50
Intuition	40
ÅND	
Psyke	50
Viljestyrke	30
SOCIALT	
Kommunikation	50
Position	30

Udstyr

Intet

De har været over jer I ugevis. Ikke at I har set hinanden siden I blev anholdt, men du er ikke i tvivl om at de andre har fået samme behandling som dig selv. Endeløse forhør. Endeløse nætter i cellen, hvor lyset aldrig slukkes. Kun ventende. Ventende på at celledøren åbnes, og at vogterne slæber dig ud til endnu et forhør. Venten. Forhør. Venten. Hele tiden vente. Du ved ikke hvor længe.

Tankeforbryder. Det er din forbrydelse. Tankeforbrydelse mod Partiet. Som om jeres lille celle på universitet, med jeres patetiske skrivelser mod Partiet, var nogen som helst trussel mod nogen som helst – andre end jer selv. Du skulle aldrig have presset på så hårdt. Det var godt nok din bror der fik idéen, men det var dig der pressede på hele tiden. Fik jer til at gå dét skridt længere. Nu sidder han i en celle, og venter. Du ved ikke hvor længe. Førend.. De forsvinder altid. Altid. Det er bare et spørgsmål om tid. Førend.. Du vil ikke dø. Ikke dø. Du er 17 år.

Baggrund: Du er en pæn ung pige, ikke særlig høj, slank, med kort brunt hår og brune øjne. Du klæder dig i en skoleuniform, som du møjsommeligt sur om så den bliver lidt mere smart. Kun en sjælden gang kan du klæde dig i en kjole, som du har arvet fra en moster.

Du bor sammen med din familie i Eurasien, Sektor Nord, afsnit Berlin.

Indtil din arrestation studerede du medicin, folkeforvar og sandhed på folkeuniversitetet.

Personlighed: Stærk, enerådende, beskyttende.

Sigmar Bauar

Tankeforbryder

Baggrund

Køn	Mand
Alder	24
Nationalitet	Tysker
Erhverv	Studerende
Uddannelse	Fysik
Social Klasse	Middel

Færdigheder

Computer Systemer	40
General Videnskab	40
Fysik	60
Kemi	60
Kontakter (Studiemiljøet)	40

Udstyr

Intet

Egenskaber

LEGEME	
Fysik	40
Koordination	40
INTELLEKT	
Indlæring	60
Intuition	40
ÅND	
Psyke	60
Viljestyrke	30
SOCIALT	
Kommunikation	40
Position	30

De har været over jer I ugevis. Ikke at I har set hinanden siden I blev anholdt, men du er ikke i tvivl om at de andre har fået samme behandling som dig selv. Endeløse forhør. Endeløse nætter i cellen, hvor lyset aldrig slukkes. Kun ventende. Ventende på at celledøren åbnes, og at vogterne slæber dig ud til endnu et forhør. Angst. Hele tiden denne angst. Som aldrig vil tage en ende. Du ved ikke hvor længe. Hvor længe endnu..

Tankeforbryder. Det er din forbrydelse. Tankeforbrydelse mod Partiet. Som om jeres lille celle på universitet, med jeres patetiske skrivelser mod Partiet, var nogen som helst trussel mod nogen som helst – andre end jer selv. Du var bange. Men du gik med på ideen. Du ville gerne være som Dietmar eller Alain. Modig. Klog. Du troede på dem.. et øjeblik. Du var stolt af dig selv, når du rystende af angst smed pamfletten i ukendte folks brevsprækker. Det gik galt. Og de hentede jer. Du ved ikke hvor længe. Førend.. De forsvinder altid. Altid. Det er bare et spørgsmål om tid. Førend.. Du vil ikke dø. Ikke dø. Du er 17 år.

Baggrund: Du er en ung mand, ikke særlig høj, slank, med kort brunt hår og brune øjne. Du klæder dig i en skoleuniform, som du møjsommeligt prøver at holde sammen på, da i ikke har råd til en ny.

Du bor sammen med din familie i Eurasien, Sektor Nord, afsnit Berlin.

Indtil din arrestation studerede du fysik og kemi, folkeforsvar og sandhed på folkeuniversitetet.

Personlighed: Svagelig, loyal, modig.

Alain Detourilles

Tankeforbryder

Baggrund

Køn	Mand
Alder	17 år
Nationalitet	Belgier
Erhverv	Studerende
Uddannelse	Medicin
Social Klasse	Lav

Færdigheder

Computer Systemer	40
General Medicin	50
Trauma Medicin	50
General Videnskab	40
Kontakter (Studiemiljøet)	50

Egenskaber

LEGEME	
Fysik	40
Koordination	40
INTELLEKT	
Indlæring	50
Intuition	40
ÅND	
Psyke	40
Viljestyrke	30
SOCIALT	
Kommunikation	40
Position	30

Udstyr

Intet

De har været over jer I ugevis. Ikke at I har set hinanden siden I blev anholdt, men du er ikke i tvivl om at de andre har fået samme behandling som dig selv. Endeløse forhør. Endeløse nætter i cellen, hvor lyset aldrig slukkes. Kun ventende. Ventende på at celledøren åbnes, og at vogterne slæber dig ud til endnu et forhør. Venten. Forhør. Venten. Hele tiden vente. Du ved ikke hvor længe.

Tankeforbryder. Det er din forseelse. Tankeforbrydelse mod Partiet. Som om jeres lille celle på universitet, med jeres patetiske skriverier mod Partiet, var nogen som helst trussel mod nogen som helst – andre end jer selv.

Du havde ikke regnet med at det ville slutte på denne måde. Du havde set dig selv i en anden rolle. Som de oprørere du læste om i de gamle bøger på loftet. Det var ikke bare naivt, det var dumt. Men på en eller anden måde så fortryder du ikke. Du hader.. du hader dem for hvad de gjorde. Mod din far. Det eneste du fortryder, var at I ikke nåede at gøre dem større skade før.. Du ved ikke hvor længe. Før.. De forsvinder

altid. Altid. Ligesom Far. Det er bare et spørgsmål om tid. Før.. Du vil ikke dø. Ikke dø. Du er 17 år.

Baggrund: Du er en almindelig ung mand, spinkel af bygning, med lyst hår og blå øjne. I har svært ved at skaffe mad, så du er altid sulten. Du går klædt i en skoleuniform, og din fars gamle militærfrakke. Du bruger stærke briller. De er for længst ødelagt, så du kan næsten intet se.

Du bor på kollegium i Eurasien, Sektor Nord, afsnit Berlin. Din mor bor i Belgien.

Indtil din arrestation studerede du medicin, folkeforsvar og sandhed på folkeuniversitetet.

Personlighed: Sky, loyal, venlig.

Frans Horst

Tankeforbryder

Baggrund

Køn	Mand
Alder	17 år
Nationalitet	Tysker
Erhverv	Studerende
Uddannelse	Kemi
Social Klasse	Middel

Færdigheder

Computer Systemer	40
General Videnskab	40
Fysik	40
Kemi	40
Kontakter (Studiemiljøet)	40

Udstyr

Intet

Egenskaber

LEGEME	
Fysik	40
Koordination	60
INTELLEKT	
Indlæring	40
Intuition	40
ÅND	
Psyke	40
Viljestyrke	30
SOCIALT	
Kommunikation	40
Position	30

De har været over jer I ugevis. Ikke at I har set hinanden siden I blev anholdt, men du er ikke i tvivl om at de andre har fået samme behandling som dig selv. I starten troede du at din far ville få dig ud, men det gjorde han ikke. I stedet blev det ved. Endeløse forhør. Endeløse nætter i cellen, hvor lyset aldrig slukkes. Kun ventende. Ventende på at celledøren åbnes, og at vogterne slæber dig ud til endnu et forhør. Venten. Forhør. Venten. Hele tiden vente. Du ved ikke hvor længe.

Tankeforbryder. Det er din forbrydelse. Tankeforbrydelse mod Partiet. Som om jeres lille celle på universitet, med jeres patetiske skrivelser mod Partiet, var nogen som helst trussel mod nogen som helst – andre end jer selv. Du skulle aldrig været gået med. Det var jo bare for.. ja du ved egentligt ikke hvorfor. Had mod din far og hans elskerinde? Din alkoholiske mor? Eller blot fordi du kedede dig? Det er også lige meget. Det er for sent nu. Du ved det, selvom du hele tiden håber på at se døren åbne, og at vogterne fører dig ud til din far. Men du tror ikke din far kan hjælpe dig. De vil statuere et eksempel med dig. og.. Du sidder i en

celle, og venter. Du ved ikke hvor længe. Førend.. De forsvinder altid. Altid. Det er bare et spørgsmål om tid. Førend.. Du vil ikke dø. Ikke dø. Du er 19 år.

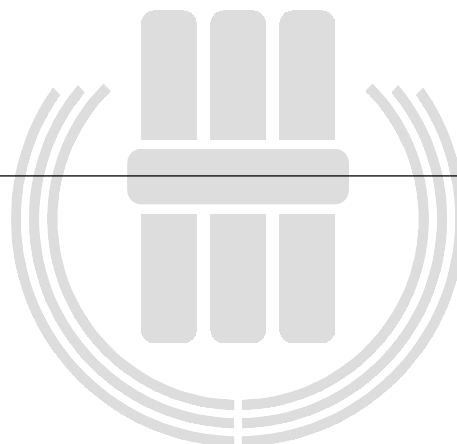
Baggrund: Du er en pæn ung mand, ikke særlig høj, kraftigt bygget, med kort brunt hår og blå øjne. Du klæder dig i en skoleuniform, når du ikke kan blive fri, ellers i et jakkesæt af ægte uld.

Du bor sammen med din familie i Eurasien, Sektor Nord, afsnit Berlin.

Indtil din arrestation studerede du fysik og kemi, folkeforsvar og sandhed på folkeuniversitetet.

Personlighed: Oprørsk, usikker, hævde.

Kort opsummering af Repport fra Uwe Hecht

Datering:

Repporten er dateret for fire måneder siden.

Forfatter:

Oberst Uwe Hecht, 115. logistik bataljon, Afsnit Berlin.

På vegne af:

Ni navngivne personer i Partihovedkvarteret i Kiev, herunder en minister, tre underministre, og to generaler fra Ministeriet for Fred.

Omfang:

Femten sider tekst, plus ti sider formler og en sides kildehenvisninger til NATO-arkivet i Bryssel.

Baggrund:

For to år siden blev en hærafdeling omringet af styrker fra Østasien, nær Johannesburg, Afsnit Sydafrika. Styrken blev nedkæmpet, men forinden affyrede generalen, mod alle ordre, to atommissiler mod fjenden. Ingen af missilerne detonerede.

Opgave:

Oberst Hecht fik til opgave at undersøge hvorfor missilerne ikke virkede. Han fik bemyndigelse til at rejse til to missilbaser i henholdsvis Polen og Ukraine, og undersøge ét missil hvert sted. Ligeledes fik han bemyndigelse til at besøge NATO-arkivet i Bryssel, for at slå op i de tekniske arkiver der.

Udførelse:

Som beordret.

Konklusion:

Oberst Hecht konkluderede, at grunden til at missilerne ikke detonerede var at uranet i sprænghovederne var så henfalden, at der ikke længere var tale om en kritisk masse.

Ligeledes konkluderede han, at den nuværende tekniske viden og industrielle kapacitet umuliggør at missilerne kan gøres operationelle igen indenfor en overskuelig årrække.

Ligeledes konkluderede han, at med den viden man har om henholdsvis Oceaniens og Østasiens formåen og industrielle kapacitet inden for samme felt, må noget tilsvarende gøre sig gældende for deres lagre af atomvåben.

Navne

Navn	Nationalitet	Han/hun er
Otto Boehn	Tysk	
Conrad Brudermann	Tysk	
Karl Eichhorn	Tysk	
Hans Lodz	Tysk	
Heinrich Lochow	Tysk	
Ernst Kühlmann	Tysk	
Frau Groener	Tysk	
Elna Bresemann	Tysk	
Eva Steinbech	Tysk	
Lise Fabech	Tysk	
Jarque Degoutte	Fransk	
Jean-Micheal Gouraud	Fransk	
Nicolas Bojadeff	Bulgarer	
Sergei Brussilov	Russisk	
Nikolai Samsanov	Russisk	